

BURHANIYE KUVÂ-YI MİLLİYE FEN LİSESİ

DÜŞ İZLERİ

e- KİTAP

2024-2025

9.SINIFLAR

TÜRKİYE YÜZYILI MAARİF MODELİ

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI DERSİ EĞİTİM ÇALIŞMALARI

İÇİNDEKİLER

1.Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli kapsamında anahtar kelimelerden öykü yazma çalışması

25 öykü

‘‘Bir Şiirin İçinden Geçtim ‘‘ etkinliği öykü çalışmaları

Etkinliğin yapılışı: Öğretmenin belirlediği şiirler çıktılarını alınarak anlamlı parçalara ayrılarak kesildi ve bir kavanoza yerleştirildi. Öğrenciler kavanozdan seçtikleri şiirlerden beğendikleri dizelerle başlayan anahtar cümleleri kullanarak bir öykü çalışması yaptılar.

Etkinlik Amacı: Belirlenmiş anahtar bir cümleyle bağlantılı öyküleyici ve betimleyici anlatımı kullanabilme. Hikâyenin yapı unsurlarını kavrayabilme.

2.Türk Dili ve Edebiyatı dersi içinde yazılmış deneme yazıları

10 deneme

Etkinlik, ders içinde izlenen vidolardan oluşan fikirlerin deneme yazısına dönüştürülmesini kapsıyor.

3. Türk Dili ve Edebiyatı dersi içinde yazılmış şiirler

13 şiir

Etkinlik Sözünceliği teması içinde verilen imgelerden herhangi bir konuda yazılan şiir çalışmalarından oluşuyor. Etkinlikte öğrencinin imgeleri kullanabilmesi, şiirdeki dizeler arasında akışkanlığı sağlayabilmesi amaçlanıyor.

4. Türk Dili ve Edebiyatı dersi içinde yazılmış öykü, mektup yazıları

6 öykü, 2 mektup/öykü

Etkinlik Anlam Arayışı teması içinde yapılan öykü, anı ve mektup yazma çalışmalarından oluşuyor. Etkinlikte hikâyenin yapı unsurlarını kullanabilme, olay örgüsünü zenginleştirebilme, öykü yazarken anı ve mektup türünden yararlanabilme amaçlanıyor.

Editör: Meriç ÇELİKTEKİN

e-Kitap Sahibi: Burhaniye Kuva-yı Milliye Fen Lisesi Müdürlüğü adına okul Müdürü Şuuri BAYAR

Adres: Mahkeme Mahallesi, Hacı İdris Ağa Sokak, Burhaniye Kuva-yı Milliye Fen Lisesi No: 1 Burhaniye / Balıkesir

İletişim: 0 266 412 89 90

<http://burhaniyekuvayimilliyefenlisesi.meb.k12.tr/>

<https://www.instagram.com/kuvayimilliyefenlisesi?igsh=MWV6NGZna2MwemJ3>

‘‘Bu e-kitapta yer alan yazı, fotoğraf ve sair içeriklerin, izin alınmadan kısmen ya da tamamen kopyalanması, çoğaltılması, kullanılması, yayınlanması ve dağıtılması kesinlikle yasaktır. Bu yasağa uymayanlar hakkında 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu uyarınca yasal işlem yapılacaktır. Ürünün tüm hakları saklıdır.’’

“BİR ŐİRİN İÇİNDEN GEÇTİM” ETKİNLİĞİ

ÖYKÜ ÇALIŞMALARI

‘Bu bölümde öyküler, bir Őirin en çok beğenilen bir ya da birkaç dizesiyle baŐlayarak yazılmıŐtır.’

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

YALNIZLIĞIMIN İNCİSİ

Seslensem sesimi kim duyar yalnızlıklar katından? İşte buradayım, karşısında dikiliyorum hayatın ve yağmurun ortasında. Tek ihtiyacım bir kâğıt ve kalemdi. Minik evimde oturur, yüreğime sığmayan duyguların fisiltısını defterime yazardım. Üzerime yığılan yüklerin altında boğuluyordum artık. Bu soğuk aralık gecesi kimilerine göre yeni umutlar, yeni başlangıçlar demektir. Birçok kişi ailesiyle sıcak evinde yılın son anlarını değerlendiriyordu. Denize neredeyse iki adım uzakta oturduğum kaldırım taşından mutlu sesler duyuyordum ve bu canımı çok yakıyordu. Benim mutlu olmaya hiç mi hakkım yoktu? Sevmeye, seilmeye bu kadar mı layık olamazdı bir insan? Daha ne yaptığımı, nasıl yaptığımı bilmediğim şeyler için bedel ödetiyordu hayat bana ve bundan çok yorulmuştum artık.

Oturduğum yerden kalkıp tren garına giderken etrafta dolaşmaya karar verdim, son defa. Son kez tek sırdaşım olan bu şehrin gökyüzüne baktım. Ellerimi deniz kenarına gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmiş bankların üzerinde narince gezdirdim, sanki ürkmeye korkarmışçasına. Yavaşça fisıldadım sonra gökyüzüne doğru, "Her şey için sağ ol..." dedim. İşte şimdi bu şehirde bir başkasına özür veya teşekkür borcum kalmamıştı. Tüm duygularımı toplayıp derlediğim deri kaplı defterimi elime aldım ve tren garına doğru yola çıktım. Gidiyordum buralardan, her ne kadar ayrılığa hazır olmasam da. Tam yüreğimin ortasında bir şey acıyordu çünkü. Ne mavi denizler ne pırl pırl gökyüzü bu acıyı dindiremiyordu. Belki de bana yalancı diyeceklerdi, sahtekâr diyeceklerdi, bıraktı gitti diyeceklerdi ama ne yaşadığımı asla bilemeyeceklerdi. O yüzden gidiyordum buradan işte. Hava oldukça soğuktu, bir o kadar da karanlık, üstelik yağmur da yağıyordu. Her ne kadar yağmurdan sırlıklam olsam da bu umurumda değildi. Aniden esen sert rüzgârla irkildim, işte o an yağmurun şiddeti daha da parçaladı içimi. Çünkü biliyordum ki hiçbir yağmur benim yüreğimdekinden daha içli değildi.

Saatime baktım isteksizce, ama yağmurdan anlaşılmıyordu. Yeni yıla birkaç dakika kalmış olmalı diye düşünüyordum. Yağmur her ne kadar engellemeye çalışsa da bir kez daha bu şehrin gökyüzüne baktım. İçimde bir his yardım bekliyordu bir mucize istiyordu, bir ses çıksın ve kal desin bu şehirde, fakat hayatta kendime benden başka yardım edenin olmadığını öğreneli çok uzun olmuştu... O sırada yağmur birden azalmaya başladı, bir ses geliyordu, farklı bir sestir bu. Yağmur sesi veya çevredeki insan gürültülerine benzemiyordu. Bir haykırıştı bu, bir seslenişti adeta. Kafamı sesin geldiği yöne doğru döndürdüğümde siyah elbiseli, siyah eldivenli, çamurdan kirlenmiş de olsa beyaz olduğu anlaşılan kürküyle inci küpeli bir kadın duruyordu. Soğuktan halüsinasyon gördüğümü ya da beynimin bana bir tuzak daha kurduğunu düşündüm. Fakat kadın oradaydı ve gittikçe yaklaşıyordu. Biraz daha yürüdü ve hafif sesini yükselterek konuştu:

— Dur, lütfen dur.

— Neden durayım ki? Daha nereye gittiğimi bile bilmeden dur diyorsun. dedim.

— Ağlıyorsun... Şehirde ayrılmak zordur. dedi. O ana kadar ağladığımı yağmurda sırlıklam olduğum için fark etmemiştim bile. Hayatımda ağladığım nadir anlarımdı o yüzden ağlama hissini henüz kavramış sayılmazdım. Ben bunları düşünürken bana daha fazla yaklaştığını hissettim,

— Dur! Adın ne ağlayan şair? diye seslendi kadın.

Gözlerim, hafiflemeye devam eden yağmurun ortasında kocaman açıldı. Bu kadın kimdi, neden buradaydı ve benim şair olduğumu nereden biliyordu. Yazdığı şiirleri kendinden başkasına göstermeyen birine şair denilirse tabii. Benim şiir yazdığımı nasıl bildiğini soracaktım ki lafımı kesti ve şiirlerimden bir dize okumaya başladı.

— Hiç aşkın ölümünü kutlar mı insan. Sessizliği hor görür mü kendine. Gözlü yaşlı, engebeli dik yamaçlardan; karşılıksız sevdaya koşar mı fani.

— Mahir, adım Mahir. dedim.

— Memnun oldum Mahir. Ben de İnci.

Uzunca bir süre gözlerim onun üzerinde oyalandı. Yağmur ise bu sırada neredeyse dinmişti. Şiirlerimi nereden bildiğini veya burada ne yaptığını bilmiyordum fakat burada olmasının bir amacı olmalıydı. Ben gözlerimi ondan ayıramazken bana daha da yaklaştı. Birden yere oturdu ve yanına oturmam için işaret gösterdi. Yanına yavaşça oturduğumda ise yarı fısıldar şekilde konuştu:

Emin ol hepimiz şu dünyada yalnızız Mahir. Sadece bazılarımız kabullenmiş ve alışmış, bazılarımız ise inkâr ediyor. Bu yüzden kal Mahir. Bu şehri terk etsen bile kendinden kaçamazsın. Onun bu sözleri üzerine düşünürken aniden yanımda olmadığını fark ettim. Panikle ayağa kalktım ve sağa sola baktım. Arkamda, biraz uzakta onu fark ettim ve yüksek sesle seslendim:

— Nereye gidiyorsun!

— Kendi yalnızlığımın şehrine gidiyorum Mahir. dedi buruk bir sesle. Kelimelerin bile tek başına kaldığı yüklemsiz cümleleri vardı sanki.

— Peki, sen gittikten sonra trene binmeyeceğimi nereden bilebilirsin?

— Bilmiyorum zaten... Eminim.

Bu sözlerin ardından arkasını döndü ve karanlıkta kayboldu. Hiçbir şey bilmiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ne yapmam gerektiğini de. Bir süre sonra yavaşça ayağa kalktım ve o sırada yerde bir şey fark ettim. Yakından baktığımda bunun bir küpe olduğunu anladım. İnci bir küpeydi, İnci'nin küpesiydi bu. Küpeyi göğüs hizamda tuttum ve kalbime doğru sıkıca bastırdım. Kendi yalnızlığımı kabullenmeli miydim gerçekten? Yalnızlığımı kabullensem de kabullenmesem de bildiğim bir şey vardı artık. Bir sebebim vardı, kalmak ve savaşmak için bir amacım. İnci'yi bulmak...

Esmanaz EÇEN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

BİR BÜYÜK SESSİZLİK

Geriye bir büyük sessizlik kaldı yüreğimde sen gittin gideli. Bu şehir küstü bana. Ruhum bile benden ayrı yatıyor artık. Sen beni istemiyorsun ya. Kalbimin sesi soluğu çıkmıyor. Kalbim “küt, küt” diye değil de “Ben sana ne diyeyim, ben sana ne diyeyim” diye atıyor.

Aklıma bakıyorum evim gibi dağınık, karamsar ve inceden bir sis var sanki. Bir düşünce var ki gelip o sisi yarıyor. Acabalar doluyor içime, yoksalar geçiyor zihnimden. Ah bu güneş, gündüzleri aydınlatmaya gücü yetmiyor artık. Hatırlar mısın? Sabahın ilk güneşleri rüzgarla gelirdi de ipince kumral saçlarına, sonra da saçların parlardı da gölgesi gözlerine, kıvrımlı kirpiklerine düşerdi. İşte o zaman güneş büyük bir istek ve coşku ile doğardı, aydınlatırdı kalbimi. Ellerin uzanırdı bana, içimdeki mutluluğa dokunurdu. Gözlerin anlamlı bakardı. Peki şu havaya ne demeli? Söyle oranın rüzgarına, kokunu getirsin buralara, belki nefes aldığımı o zaman anlarım. Senden bir parça isterim, ruhunun en içinden. Onu toprağa eker, her gün su veririm. Ama sen yoksun, ne toprakta hayır var ne havada.

Kapı çalıyor. Sen misin yoksa? Eğer sen değilsen evimde kapı olmasın, açılmasın, başkasını görmeyeyim. Yine çalıyor kapı ve bir kez daha. Pek ısrarcı, kim ise. Kapı açılıyor ve içeri birisi giriyor. Kalbime ilk gün nasıl girdiyse eve de öyle giriyor. Acele bir telaş ve bir hışımla...

Zehra Sude TOKAT

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Edip CANSEVER
Şiir: İçinden Doğru Sevdim Seni

SON GÜN ŞEFKATİ

Bir kentin parça parça aklında tuttuğun kar taneleri gibi uçuşan ve her gün biraz daha hafifleyen semtlerine yerleştir bu sevdayı. Bunu hatırlatıyorum kendime her gün aydığında, her güneş battığında veya her aklıma geldiğinde. Olur da bir gün başıma bir şey gelirse pişman olursam veya sen beni unuttun diyemeyesin diye. Bir kış vaktiydi. Bembeyaz karlarla uyanmıştık o yüzden hiç unutmam. Çok güzel başlamıştım güne. Başta uykumu çok iyi almıştım. Sonrasında sıcak yatağımdan kopabilmeyi bir şekilde başarmış ve ılık bir duş almıştım. Daha sonra hemen kahvaltı yapabilmek için mutfaka koşmuşum. Gece çok yoğun olduğum için yemek yemeye bile fırsat bulamamıştım. Bu yüzden kahvaltımı uzata uzata çok büyük bir zevkle yapmıştım. Kahvaltının ardından dışarı çıkmıştım. Kütüphaneye gidiyordum uzun zamandır okumak istediğim kitabı almak için. O sırada kar topu savaşı yapan ve büyük bir keyifle kızakla kayan çocukları görünce içime bir huzur dolmuştu. Üstüne sokakta ve her kıyıda köşede yapılmış kardan adamları görünce çocukluk anılarım depreşti ve kış hasretimi bol bol giderdim.

Kütüphaneye varıp istediğim kitabı almıştım. Daha sonra kitabı inceleye inceleye sevdiğim bir kafenin yolunu tutmuşum. Sonunda masamda dumanı üstünde sıcak bir kahve ve elimde kitabım, günümü güzel bir şekilde sürüyordum. Annem aradı kitabımın en heyecanlı yerinde. Sesi biraz durgun geliyordu. Sordum iyi misin diye. İyiyim deyip geçiştiriverdi. Evine yemeğe çağırmıştı. Kabul edecektim zaten teklifini ama üstüne sevdiğim yemekleri bir bir sayınca daha çok heyecanlandırmıştı beni. Kitabımı biraz daha okuyup annemin evinin yolunu tutmuşum. Babam üç yıl öncesinde vefat etmişti bu yüzden annem tek yaşıyordu. Benimle yaşamasını teklif etmişim ama istememişti. Evine vardığımda ellerini öptüm, merhabalaştık ve bol bol sohbet ettik. Beni kendi elleriyle besledi. Tıka basa doymuştum. Bir sürü övgüler yağırdırıyordum anneme o da gülücüğü ve kakkahasıyla eşlik ediyordu bana.

Gün sonunda her şey için anneme teşekkür edip evime hızlı bir şekilde gitmişim çünkü dışarıyı inanılmaz derecede soğumuştum. Gece yatmadan kitabımı biraz daha okuyup uyumuştum. Yanlış hatırlamıyorsam gece üç sularında telefonum çaldı. Zar zor uyanıp açtım telefonu. Hastaneden arıyorlarmış meğer. Annem hastaymış benim. Duyduğum gibi elim ayağım boşaldı, telefon kulağımda pozisyon değiştirmeden bir süre duvara baktım. O anki üzüntü, şok, kızgınlık ve daha nice duygu engelliyordu hareket etmemi. Biraz ne yaşadığımı kavrayabildiğim an apar topar çıktım evden.

Hastaneye nasıl gittim hatırlamıyorum bile. Gittiğimde bir şokta orada bekliyormuş beni. Annem, benim hastaneye gittiğim sırada çoktan vefat etmişti. O gün dahil ne kadar ağladım ne kadar kızdım kendime ne kadar acı hissettim hiçbir şekilde tarif edilemezdi. En çokta annemin kendi durumunun farkında olup sanki son günü hatta son saatleri olduğunu anlamış gibi beni evine çağırıp kendi elleriyle besleyip üstüne sıcak elleriyle kafamı okşayıp oğlum diye sevdiği zamanları düşününce acıyor canım. Babam vefat ettikten kısa bir süre sonra kanser teşhisi konulmuş anneme. Bana yük olmamak için yanıma taşınmak istememiş. Gözlerimin önünde erimiş ama ben fark edememişim. Çok kızıyorum kendime. O günden sonra yemin ettim kendi kendime bir daha bu kadar mutlu olmayacağıma dair. Çok gördüm kendime mutluluğu, huzuru. Annemi hiç aklımdan çıkarmamak ayrıca ona olan sevgimi ve sevdami yukarıdan görebilsin duyabilsin diye hep şu sözü hatırlatıyorum kendime "Bir kentin parça parça aklında tuttuğun kar taneleri gibi uçuşan ve her gün biraz daha hafifleyen semtlerine yerleştir bu sevdayı.

Doğa TUNALI

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

YALNIZLIKLAR KATI

Seslensem kim duyar sesimi yalnızlıklar katından? Duysalar yardım ederler mi? Bir hastanedeyim. Hayat devam ederken ben bir silik nokta gibi eriyip gidiyorum. Sabahattin Ali'nin romanında dediği gibi "Hasta bir köpek kadar yalnızım bu şehirde." Karınca sürüsü gibi dolaşan insanlara öylece bakıyorum ve hayatları hakkında tahminler yürütüyorum. Sahi onların hayatları da benimki kadar karmaşık mıydı? Her anlamda bunu düşünecek kadar çok vaktim yok. Muhtemelen biraz sonra huysuz hemşire, yatağında olmadığını fark edecek ve beni rahatsız edecek. Kalabalıklar içerisinde bile yalnızım ben. Günün sonunda gözden çıkarılmış bir adamım. Soğuk havada insanların ağzından çıkan buhar havaya karışıyor. Kimin kelimelerini takip etmişti buhar? Kelimelerin kıymetini anlamayan bir toplum silahsızdır çünkü kelimeler insanı hiç beklemediğiniz kadar çok kırabilir.

Beni düşüncelerinden sıyıran huysuz hemşirenin dokunuşu oldu. Bana temas etmesinden nefret ediyordum. Ses tonu bile zaten fazla olmayan zamanımı daha da kısaltıyor gibi hissediyordum. Beni her zamanki gibi azarlamaya başladı. Akli noksan bir adam sanıyor beni ama bilmiyor ki ona katlanabilecek kadar sabrım ve aklım hala var. Söylediklerini dinlemiyorum bile. Birden yüzü bulanıklaşıyor ve sesi kulaklarıma boğuk bir şekilde geliyor. Neler olduğunu şimdi anlamaya başlamıştım. Ben ondan ne kadar tiksindiğimi düşünürken o çoktan bana sakinleştirici bir iğne vurmuştu. Bir süre gözlerime perde inecek ve yine kendi yalnızlığın düşüncelerime boğulacaktım.

Zamanı geldi, gözlerim yavaşça aralanıyor. Başımda muhtemelen tüm hayatımı masa başında dirsek çürüterek geçirmiş o soğuk ifadeli doktor var ama mesele o değil, çünkü başımda birisi daha var. Annem. Her zamanki gibi zavallı oğlunun hali için gözyaşı döküyor. Annemin gözyaşlarından yansımama bakıyorum. Ne acıması bir halim var. Annemi her gördüğümde onun için bir kez daha üzülyorum. Hayatına vasat bir ailede başladı annem. O hayatı kurtarmasının tek yolu, ömrünün geri kalanını ruh hastası bir adamla geçirmek olmasıydı. O ruh hastası adamdan benim gibi bir oğlan doğurması da annem için en büyük şanssızlık oldu. Keşke babamla hiç tanışmasaydı. Keşke onun çaresizlikten değil, mutluluktan ağlatacak bir oğlu olsaydı. Ben onun hayatında bunca keşke bulurken o nasıl oluyordu da of bile demiyordu?

Doktor, yine bildiğim ama dile getirmekten hoşlanmadığım şeyleri söylemeye başladı. Annem üzgün değilmiş gibi bir de onun yanında söylüyor bütün bunları. Doktor sürekli aynı şeyleri söylüyor. "Hastalığın gittikçe kötüleşiyor, tedaviye yanıt vermiyorsun, iyileşmek istemiyorsun, senin için çok geç olmadan önce aklını başına topla, öylece bekleyemezsin..." Söylediği her kelimedede daha çok boğuluyordum. Doktorun halimi umursadığı falan yoktu zaten. Yüzünde en ufak bir ifade bile göremeden odadan çıkıp gitmişti. Sanki ben bir et parçasından ibaretmişim ve hiçbir şey hissetmezmişim gibi. Artık annemin yüzüne bile bakamıyordum. Azarlanan bir çocuk gibi yorganımın desenlerini inceliyorum. Boğazım düğümleniyor ve kelimeleri toparlamaya çalışıyorum ama nafiye. Dudaklarından tek bir kelime dökülüyor "Özür dilerim anne." diyorum. Artık hiçbir anlamı olmadığını bildiğim halde özür diliyorum.

Annem başımda uzun uzun ağlayıp gidiyor. Ne büyük hayal kırıklığıym diye düşünüyorum kendi kendime. Eskiden böyle bir çocuk değildim aslında. Heveslerim, hayallerim ve çabalayacak hırslım vardı. Ne değişmişti? Bu noktaya nasıl gelmişim? Hayatımı bunca zaman boş geçirmiştim ve şu anda ise bir sihirli değnekle her şeyin düzelmesini bekliyordum. Birden yataktan doğruldum ve hastanenin penceresine yöneldim. Annem dışarıdaydı. Bir bankta oturmuş ağlıyordu. Ona üzülmeden kendimi alamadım. Benim gibi bir oğlu olmasaydı acaba şu an hangi noktada olurdu? Hastane bahçesinde çaresizlikten ağlamayacağına eminim. Onun yanına gitmek, ona sarılmak ve teselli etmek istiyordum ama bunu yapacak yüzü kendimde bulamıyordum. Bunca şeyi yaşamasının sebebi tamamıyla bendim. Hal böyleyken nasıl olurdu da gidip onu teselli ederdim?

Uzun uzun anneme baktım. Yüz hatlarını inceledim ve duruşundaki kedere baktım. Bir süre öylece camdan dışarı baktıktan sonra askılıktan ceketimi aldım ve dışarı çıktım. Hastanenin bahçesine indim. Annem hala orada oturuyordu. Ellerini başının arasına almış çaresizce ağlıyordu. Yanına oturdum ama hiçbir şey söylemedim çünkü bazen sessizlik çok şey ifade ederdi. Bazen en sessiz yerlerde en büyük kavgalar edilirdi. Oturduk. Saatlerce ikimiz de tek kelime etmeden orada oturduk. Annemi teselli edecek cümleler bulmaya çalışıyordum ama bir türlü

kelimeleri toparlayamıyordum. En sonunda anneme sarıldım. Sadece oturduk ve birbirimize sarıldık. En son ne zaman anneme sarılmıştım? Hatırlamıyorum bile. Anneme sarılırken düşünmeyi bırakmadım. Artık bir önemi yoktu. Annemle sessizlik içinde senelerin dolmuşluğunu ortaya dökmüştük. Bunu yaparken tek kelime bile etmemiştik. O gün öylece bitti ve ben bir daha annemi görmek istemedim. Yüzüne bakmaya utandım. En başında ikimiz de güzel bir hikayeyi hak ediyorduk. Ama ikimiz de en başında hak ettiğimizi alamamıştık. Şimdi ise en azından geri kalan hikayesini mutlu bir şekilde yazmasını istedim. Çünkü isteyebileceğim tek ve son şey buydu.

Hayrunnisa NART

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

HAYATIN YIKINTILARI

Yüzün ömrümün atlası; düzlükleri bunaltı, yükseklikleri korku, uçurumları yıkıntılarımın dolu bir engebeler atlası. O gün hava buz gibiydi. Kenarında orman olan ıssız yolda dolaşırken ellerim titriyordu. Burnum soğuktan kıpkırmızı olmuş, dudaklarım kurumuştü. Etrafa bakınırken ayağıma ormanın içinden yuvarlanan bir taş değdi. Bu taşın nasıl geldiğini düşünürken meraklanıp ağaçların içine daldım. Birkaç metre yürüdüktan sonra karşıma eskimiş, tahtaları yıkık dökük bir kulübe çıktı.

Kulübenin kapısını tıklattım, ses gelmeyince merak edip içeriye girdim. İçeride iki tane yıllanmış kırmızı koltuk, üstünde mutfak eşyaları olan ahşaptan masa ve yanan bir soba vardı. Demek ki burada birisi yaşıyordu ve o kişi her kimse kulübeden çıkıcalı çok uzun bir süre olmamıştı. Ben eşyaları incelerken içeriye topladığı dal parçalarını kucaklamış bir adam girdi. Saçları beyazlamış, göz altları çökmüştü. Yorgun birine benziyordu. İçeride olduğumu görünce kaşları çatık bir şekilde neden burada olduğumu sordu. Onu rahatsız etmek gibi bir niyetimin olmadığını anlayınca yumuşadı. Daha sonra adımı sordum, Erkan'mış adı. İkimiz de koltuğa oturduk, Erkan Amca bana biraz hayatından bahsetti. Çocukluğunda ailesi maddi sıkıntılar çekmiş, yirmili yaşlarında babası vefat etmiş. Annesine ve kardeşlerine yıllarca o bakmış. Anlattıkları beni derinden etkiledi. Yaşı ilerleyince evlenmiş, birkaç yıllık evliliğinde çocuğu olmamış. Eşi Şule Teyze' de vefat edince kendisini ıssız ormanın derinliklerine atmış, tek başına geçinmeye çalışıyordu. Anlattıklarımı baştan sona dinledim. İşte bu anlatılanlar Erkan Amca'nın hayatının yıkıntılarıydı.

Gözlerindeki yorgunluk, yüzündeki korku her şeyi anlatıyordu. Fiziken değil de ruhen yorgundu. Bu hayat ona hiç acımamış, hep üzerine gelmişti. Hani bazen ne olursa olsun dimdik durmanız gerekir, Erkan amca bu cümlelerin baş kahramanı gibiydi. Sohbetimizin ardından kulübeden çıktım, geldiğim yoldan yürümeye başladım. Bir yandan da böyle bir hayat hikayesi dinlediğim için kendimi çok şanslı hissediyordum. Demek oluyor ki hayat bizleri elimizde olmayan sebeplerden dolayı kırabiliyormuş.

Dila DİPLEN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Ataol BEHRAMOĞLU
Şiir: On Ayrılık Şiiri

GÖZYAŞLARINDA GÜÇ

Bir Mayıs sabahı kazıyorum aşkı. Söylenmemiş sözler ve acılar fişkırıyor. Ve sonrasında meydan okuyorum hayata, henüz yazmadığım şiirlerle.

Mayısın beşi, okul yolunda yürüyordu Doğa. Çok önemli bir sınavı vardı. Stres içinde adımlarını hızlandırdı. Rüzgârlı ve yağmurlu bir hava hakimdi şehrin sokaklarına. Birden hızlanan yağmur ve sert esen rüzgâr, Doğa'nın şemsiyesinin ters dönmesine ve kahverengi uzun saçlarının uçuşup ıslanmasına sebep oldu. Doğa şemsiyeyi düzeltmeye çalışırken yanından hızla geçen arabayla Doğa tepeden tırnağa sırlıklam olmuştu. Zaten kendini iyi hissetmiyordu, kaldırımın kenarına çöküp ağlamaya başladı. Gören insanlar yalnızca bakıp geçiyordu. Yanına gelen bir insan dahi yoktu. Yalnızlığı tekrar iliklerine kadar hissetmişti. Aslında bu kadar ağlamasının sebebi ne sınavdı ne de ıslanması. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki ıslanması bardağı taşıran son nokta olmuştu.

— Allah'ım! dedi. “Neden hep beni bulur bu kötü durumlar?” Kalbi acı ve hüznle çarpıyordu. Yarın önemli bir sınavı olmasına rağmen sevdiği ve güvendiği herkesten o kadar büyük bir darbe yemişti ki iki saat içinde herkesi kaybetmişti. Kendisinden başka kimsesi yoktu. Gece boyunca gözüne bir gram uyku girmemişti. Umutsuzluğu ve kalp kırıklığını içinde, en derinlerinde hissediyordu. Yerden kalkmak için kaldırımından destek aldı ve ayaklandı. Yağmur almayan bir yere geçti ve çantasını açtı. Çantasının içinden küçük bir not defteri çıkardı.

Oturdu, hissetti ve yazdı. Dizelerce, saatlerce yazdı. Ağladı, öfkelendi, kendini dizelerde buldu. Ayağa kalktığı anda oturduğu halinden eser yoktu. Gücünü gözyaşlarında bulmuştu.

Azra Melek ERDOĞDU

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Ataol BEHRAMOĞLU
Şiir: On Ayrılık Şiiri

SONBAHARDAKİ İLKBAHARIM

Şiirler bana seni getiremez dediği günden beri bir boşluk oluştu kalbimde ya da ruhumda belki de aklımda. Ama bir parçam eksik. O günden beri ilkbaharıma şiir yazıp yollamıyorum. Daha doğrusu, şiir yazamıyorum. Oysaki onu her özlediğimde alırdım kalemi elime, başlardım bir şiir yazmaya...

Olayın aslı şu: Yine bir sonbahar günü, karıma mektup yollamak için postaneye gittim. Ama tam tersi, karımın bana zaten bir mektup gönderdiğini öğrendim. Hemen aldım mektubu, okumaya başladım. Ama tek gözüme çarpan o cümle oldu: “Şiirler seni bana getiremez.” Anlamadım. Beğenmedi mi şiirleri? Eve dönmemi mi istiyordu? Çok düşündüm bu cümleyi. Oturdum postanenin eskimiş oturaklarına, saatlerce orada düşündüm. Gelen geçen oldu da derdimi soran olmadı. Karım kendi dememiş miydi, “Gitmen daha iyi olur” diye? Bu düşüncelerimden sonbahar yağmuru beni uyandırınca kalktım, yaşadığım yere döndüm. Ev diyemezdim oraya. Benim evim, karımın yanındı.

O günden sonra şiir yazmadığım için evime dönmek için hazırlanmaya başladım. Anladım ki şiirlerle doldurduğum kalbimdeki boşluk, karımın varlığıydı. Meğer bu yüzden şiir yazamamışım. İşten istifa ettim, kaldığım yeri sattım. Aldım tren biletimi. Şimdi ise gidiyorum sonbahardaki ilkbaharıma...

Büşra YENİÇAY

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

BİR TUTAM SARI SAÇ VE UMUT

Ölümü bilerek nasıl yaşardı insan? Ölüm onun içindeyken o da bilmiyordu nasıl yaşayacağını. Vücudundaki bu yaralar, bu ağrılar onun durumunu daha kötüye gitmesine sebep oluyordu. Bu zayıf, narin, küçük bedeni nasıl başa çıkacaktı, nasıl üstesinden gelecekti? Artık sırma gibi olan, güneş gibi olan saçları da yoktu ama o en çok da sapsarı saçlarını severdi. Annesi onu hep sarı kızım diye çağırırdı. Bir teşhisle saçlarına veda etmişti. Ama o, daha çok küçüktü, bu küçük yaşında bembeyaz hastane odalarında yapayalnız kalmıştı. Çaresizlik, en çok da çaresizlik bitiriyordu onu. Bir kere veda etmişti saçlarına ama saçları geri uzadı. Umudu onu yeniden hayata geri bağladı şimdi yeniden veda etti saçlarına. En sevdiği siyah incisi zarif, güzellere güzeli atı... O yokken kim bakıyordu ona? Oysa İnci ondan başkasına kendisini taratmazdı.

Her hafta sonu İnci'yle beraber çiftliğin yanındaki araziye gider beraber dolaşırlardı. İnci güzellere güzeli bir yarış atıydı, aslında at demek doğru olmaz. İnci daha küçüktü, daha taydı tıpkı onun gibi. Bunun gibi daha nice düşünceler içinde boğuluyorken kafasını pencereye çevirdi, annesi ve babası oradaydı bir an bile gözlerini kızlarından ayırmıyorlardı.

Babası Sami Bey çok zengin bir adamdı ancak zenginliği kızını kurtarmasına yetmiyordu. Ay tenli kızını günden güne gözünün önünde eriyordu. Artık bu ağrılar sarı saçlı kızın kaldırabileceği türden değildi. Sarı saçlı kızın gözünden süzülen damlalar tenini yakıyordu. Elindeki delikler elinden daha çok kalbini acıtıyordu. Her yerinde kablolar, serumlar vardı. Elini kumandaya uzattı, televizyonu açtı; tam da en sevdiği şarkı çalıyordu. Dinledi, dinledi... Tek istediği yeniden ayağa kalkıp ailesine kavuşmak ve İnciyle beraber dağ bayır gezmektir. Siyah İncisi en değerli hazinesiydi. Aniden vücuduna şiddetli bir ağrı saplandı, bilinci kapanıyordu. Etrafındaki doktorlar bir mucize olmasını diliyordu. En son duyduğu şey annesinin çığlığı, babasının feryadıydı. O, 1 Kasım 1993'te hayata gözlerini kapamış ve bütün sesler onunla birlikte susmuştu.

Ecrin YILDIZCAN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

KANADI KIRIK YALNIZLIK

Herkes gibi yaşasaydım, hayatı onlar gibi görebilseydim, beni avutmaya çarşılar yeterdi. Ama yalnızlığımı ne bir çarşı ne de bir dost anlayabilir. Ne kadar tanıdığım insan olursa olsun aklımdan geçen düşünceleri bir ben bir de bu beyaz sayfalar bilir.

Düşüncelerimin zihnimi esir aldığı bu sabah zor da olsa yataktan kalktım ve büyük adımlarla tren istasyonuna doğru yürümeye başladım. Ben bir bilet görevlisiyim, iyi ya da kötü birçok insan tanıdım. Bazıları aceleyle koşardı, sabahları tebessüm etmelerini sağlayan buluşmalara. Bazıları geçmekten korktukları sokaklara doğru zar zor adım atardı. Günlerim böyle şeyler düşünerek geçirdi ama bugün diğer günlerden farklı bir şey yaşayacaktım eve giderken. İşten çıktığımda hava çoktan kararmıştı. Dar sokaklarda yürürken yan tarafımdaki bankın yanında kanadı kırık ve kalan tüm gücüyle ciyaklamaya çalışan bir serçe yavrusu gördüm. Serçenin daha fazla acı çekmemesi için onu kendi yaşadığım apartmana götürdüm. Yan komşum eski bir veteriner hekimdi. Eve geldiğim gibi kuşu komşuma götürüp tedavi ettirdim.

Sonraki aylarda minik serçe benimle evde yaşamaya başladı. Benimle kaldığı süre boyunca serçeye gerçekten çok dikkatli bakmıştım. İçimdeki yalnızlık her geçen gün biraz daha azalıyordu sanki. Serçe ve benim yalnızlığımı kendi içlerinde bir kalabalık haline gelmişlerdi. Belki o serçe bir daha asla uçmayacak ama benim yalnızlığımı uçurup götürmüştü bile.

Zeynep Azra ATABAY

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Edip CANSEVER
Şiir: Üç kez Seni Seviyorum Diye Uyandım

DENİZE YERLEŞMEK

Denize yerleştire, kar taneleri gibi uçuşan ve her gün biraz daha hafifleyen semtlerine, yerleştire bu sevdayı her yerine. Sevda bu koyduğum yerde durmaz deme yerleştire. Denizlere, göklere, ormanlara yerleştire. Yine gidiyorum deniz kenarına. Nereye gittiğimi biliyorum ama nasıl gittiğimi bilmiyorum. Denize yerleştirmek istiyorum bu sevdayı ama yerleştirebilir miyim bilmiyorum. Denize giden bu yolda ne insanlar ne düşünceler var. Yol kenarında bir su satıcısı, bankta bir anne...Ne düşünüyorlar acaba? Şimdi deniz tüm hırçınlığıyla karşımda. Belki denizin de yerleştiremediği bir sevdası var. Ya yerleştirmeyi bilmiyor ya da yerleştirecek yer bulamıyor. Belki bu sebeple hırçın. İşte ben de bir deniz gibiyim sevdamı yerleştiremedim.

Yerleştiremiyorum sevdamı. İçimde dalgalar boğuşuyor, fırtınalar kopuyor. Güneş gitmek üzere ve ben hala denizin karşısındayım. Hala sevdamı yerleştiremedim. Deniz sevdam gibidir. Bir bakarsın sakın ve sessiz bir bakarsın deli ve hırçın. Denizin de yerleştiremediği bir sevdası varsa ben bu deniz gibi sevdayı denize nasıl yerleştireyim? Bir deniz kaldı yerleştiremediğim. Belki de deniz kabul etmiyordur sevdamı. Bugün de olmadı, yerleştiremedim denize.

Beyza Su EROL

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Ataol BEHRAMOĞLU
Şiir: On Ayrılık Şiiri

HATIRA ARAYIŞI

Dilimin altında özlem ve karışık bir dua var. Boğulmuş anılar seni bana getiremez. Bir özlemdir bu yakıp kavuruyor. Yavaş yavaş unutup geçmişte yaşadıklarımı. Hatırladığı şeyler ise ya hüzünlü ya mutlu anılar. Mehmet anılarını özledi, hep hatıralara bakıyor. Hiçbir hatıra onları Mehmet'e getiremez ve tekrar yaşatamaz. Buna rağmen bulabildiği kadar hatırayı saklıyor. Yenilerini de arıyor. Duyduğuna göre eskiden depremle yıkılmış olan evlerinde sağlam kalmış birkaç eşya vardı. Bunu duyduktan sonra Mehmet bu eşyaları almak için yola koyuldu. Evi buldu ve dikkatli bir şekilde eve yaklaştı. Evin yıkılmamış kısmı hiç sağlam görünmüyordu. İçeri hiç düşünmeden daldı. Biraz fazla hareket etmiş olacak ki tahtalar düşmeye başladı. Büyük bir tahta Mehmet'in üzerine düştü. Mehmet evde mahsur kaldı. Saat dokuz oldu ve kimsecikler yoktu. Bağırıp yardım istedi ama ne gelen vardı ne giden. Tam bir saat sonra oradan geçen iki köylü onu gördü ve kurtardı. Köylüler muhtarlıkta anons geçtiklerini ve Mehmet'i jandarmaların aramaya başladıklarını söyledi. Mehmet ufak yaralarla kazayı atlattı. Mehmet'i muhtarlığa götürdüler ve annesiyle babası kısa süre sonra oraya geldi ve oradan aldı. Mehmet neden orada olduğunu anlatmadı. Evden ise çıkmadan yanına iki hatıra almıştı bile: Bir köstekli saat ve birkaç tane fotoğraf.

Kuzey Demir TAŞTAN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Ataol BEHRAMOĞLU

Şiir: On Ayrılık Şiiri

İMTİHAN, SÖZÜN BİTTİĞİ YERDE BAŞLAR

İçimde cam kırıklarına benzeyen bir gönül kırıklığı. Kapatıyorum sayfalarını eskimiş bir kitabın, Tozlu hüznler, solgun bir gülümseyiş tadı. Artık eskimiş bir hayatın sayfalarını kapatıyorum. Kapatıyorum geçmiş bir denizin kapılarını. Sözün bittiği yerde yürek kendi kendine konuşmaya başlar derlerdi. İnanmazdım, anlamlandıramazdım. Onun ölümünden beri çektiğim yalnızlık ruhumu paramparça ediyordu. Ruhumun hissettiği yalnızlığı bedenimde de hissediyordum. Onu öylesine seviyordum ki ruhum böyle bir acıyı kaldıramıyordu. Onu hatırlatan her şeyi kırmak, dökmek istiyordum, onu hatırlatan herkesten uzaklaşmayı; onu hatırlatan havayı bulutla örtmek, onu hatırlatan gecenin ayını parçalamak istiyordum.

Sabahın köründe bir tabut çiviliyordu bir adam. Onun içimden gelen konuşma arzusuydu belki, amacım yalnızlığı örtmekti belki de. Adamın yanına koşar adımlarla gittim. Selam verdim kafamla, adam sorgular biçimde baktı, çok görüp geçirdiğini gösteren kırışık yüzünü bana çevirip uzun uzun baktıktan sonra sorgulayıcı bir şekilde derin bir nefes alıp :

— Sorunun nedir evlat? diye sordu.

— Nereden anladınız hemen sorunumun olduğunu? dedim hafif bir sevinç hissederek.

— Ben de yalnızım senin gibi, benim de yanıma sadece yalnızlar gelir.

Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu adamın.

— Bunun nesine gülüyorsunuz, ben buna günlerdir kafa yoruyorum! diye çıktım. Çıkışmamla beraber adam artık eski gücünü kaybetmiş ciğerini havayla doldurup kendini öğüt vermeye hazırlanmışçasına:

— Bu mezardaki herkes gezerdi eskiden senin gibi, tabii henüz nefes alabiliyorlarken. Şu an konuşamazlar o yüzden onlar yerine ben söyleyeyim bu unutamayacağın sözü... dedi ve devamını getirdi,

— Ölmenin farkına varınca akıllanıyor insanlar, bu tecrübeye sahiplerdir aslında. Artık onlar için geç olsa da sen farkındasındır öleceğinin, bu diyardan zamanı gelince göçeceğinin. Sana verilmiş bu kısa imtihanı güzel değerlendir. Boşa harcama ben gibi.

Meğer adamın çiviye taktığı tabut kendisinin tabutuymuş. Ecel vakti gelmeden önce hazır olsun istemiş. Bunu fark etmemle şu iki çift sözü ekledi:

— Asıl ölüm ruhunun ölmesidir. Benim ruhum öleli çok oldu. O yüzden kimsem de kalmamıştır. Kendi ölümünü kendisi getirir insan, bu yüzden adı imtihan.

O an nefes alamadım, yutkunamadım. Ama hayatımı değiştirmeye odaklı olacağıma emindim, kendi ruhumu yaşatmaya çalışmaya çalışacaktım, ölüleri diriltmeye veya ruhlarını canlandırmaya değil.

Elvin AKOVA

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği**Şair: Ataol BEHRAMOĞLU****Şiir: On Ayrılık Şiiri****KIRIKLAR**

İçimde cam kırıklarına benzeyen bir gönül kırıklığı. Kendimi görüyorum kırıklara her baktığımda. Paramparça olmuş, ne olursa olsun eskisi gibi olmayacak kırıkları toparlamaya çalışmak bir de.

Acı veriyor eskisi gibi olamamak. Nefessiz kalıyorum gecelerimde. Kırıklarım batıyor kalbime, acılar içinde uyanıyorum. Buz gibi olan bedenim içten içe yanıyor kalbime batan kırıklarla. Görünür mü, bir tebessümünden anlaşılır mı paramparça olduğum? Gökyüzüne bakışından, kalem tutuşumdan, dalıp gidişimden anlaşılır mı? Yaşayan anlar ancak. Ama o da çaresiz izler. Kırıklar hiçbir zaman toparlanamaz. Toparlamaya çalışırsın, daha da batırırsın. Her biri ayrı acı verir. Neden kırıklara ayrıldığını sorgularsın sonra, neden paramparça olduğunu, neden dalıp dalıp gittiğini sorgularsın. Bir söz bile yetmez mi zaten paramparça etmeye.

Sahilde yürüdüm çaresizce. Belki batmaz kırıklarım ya da belki daha az acı verir diye. Denizi izledim sonra usulca. Onu da kendime benzettim. Dışardan huzurlu görünüyor belki ama içinde fırtınalar kopuyordu. Her şeyde anlam aramaya başladım. Bir sebebi olmalı. Neden, neden mesela? Neden ağaç son baharda yaprakları döker de zamanı gelince çiçek açar? O da kırılır da yoksa kırıklarımı saklamak için mi çiçek açar? Aman kimse görmesin diye. Sonra kimi zaman dayanacak gücü kalmaz da dökülür çiçekleri tek tek, acımasızca.

Hava kararıyordu yavaş yavaş. Gerçi ben sabah kalktığımda güneşi göremiyorum hiçbir zaman. Batışı beni hatırlatıyor bana, doğuşu ise umudu. Yeniden doğmak gerek. Kırıklar acı verse de uzun sürse de toparlayıp bir araya getirmek gerek. Her defasında acı verir belki ama dağılmaz sanki bir daha. Dökmez ağaç yapraklarını. Dalgalanmaz belki deniz, güneş yeniden doğmaya çalışır da batmak istemez belki.

Eflin GÜRLEN**Bir şiirin içinden geçtim etkinliği****Şair: Şükrü ERBAŞ****Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları****BOŞLUK**

Keder sokulgan adımlarıyla gelip yüreğime kıvrılıyor. Yalnız hissediyorum kendimi. Hayattan soyutlanmak istiyorum. Önümde bir amaç göremiyorum.

Akşam saatlerinde yine ailemle evdeydim. Her zamanki gibi oturuyorum. Kendimi ders yapmaya zorluyorum. Annemle babam içerde kavga ediyordu. Bu, benim alışık olduğum bir durumdu. Sürekli evde bağırış çağırış vardı. Bu sesleri duymamak için boşanmalarını istiyordum. Birden odamın kapısı açıldı. Annem ağlamış bir halde karşımda duruyordu. Anlamıştım. Annem evden ayrılıyordu. Ona sarıldım ve evden gidişini izledim. Artık babamlaydım. Annemin nerde olduğunu bilmiyordum. Önümde kitaplarım vardı ve çalışmak zorundaydım. Babam işsizdi. Bulduğu rastgele işlerde çalışırdı. Kötü alışkanlıkları desen hep vardı. Artık kendi bacağımdan asılacaktım. Her gün düzenli derslerime çalışmaya karar verdim.

Notlarım çok kötüydü ama önümde bir umut gördüm küçük olsa da. Derslerime daha fazla çalışmaya başladım ve umutlarım giderek arttı. Okulda birinci olmaya bile başlamıştım. Üniversite sınavı günü geldi çattı. Rahat bir şekilde girdim ve şaşkıncı şekilde iyi geçti. Artık hayatımı düzene koymaya başlamıştım. Bundan ayrı mutluluk duyuyordum. İyi bir üniversiteye gittim. Babamla artık bağım kalmamıştı. Kendime iş bularak garsonluk

yapmaya başladım. Hem okuyup hem çalışmak zordu ama kendime iyi bir gelecek hazırlamıştım. İyi bir iş ve canım annemle huzurlu bir hayat.

Günlerden bir gün yine işte çalışıyordum. Yolda yerde yatan bir kadın gördüm. Yardım etmek için yanına yaklaştım ve gördüm ki o kadın annemdi. Bilinci kapalıydı ve nefes almıyordu. Yardım çığlıkları attım ve hemen ambulansı aradım. Güzel annemi hastaneye kaldırdılar. Annemi böylesine yalnız bıraktığım için kendimi çok suçladım. Korku ve endişe içinde doktordan haber bekliyordum. Aradan bir süre zaman geçti ve doktor geldi. Ben yine umutluydum. Ama doktorun söyledikleri umudumu çürütene kadar...

Artık gene bomboş biriydim. Hayattan beklentisizdim. Kendimi bulamıyordum, Yine başa dönmüştüm. Kendinden hiçbir şey beklemeyen bir varlığa dönüşmüştüm ve bu hiç değişmedi.

Melek BUGUR

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Ataol BEHRAMOĞLU
Şiir: On Ayrılık Şiiri

DUYGULARININ ESİRİ

Sonra, sonra artık başka birisin...

Gece olmuştu, üzerinde amansız bir yorgunluk vardı. Aslında o her zaman ya fiziksel ya da duygusal olarak yorulurdu. Bu yaşa kadar yaşadığı şeyler onu etkilemişti. Onun tek isteği gerçekten sevilmesiydi. Belki daha önce bu duyguyu hiç hissetmemişti ya da hissettiğini fark bile etmemişti...

Yatağına yattı ve uyumaya çalıştı ama nafiye, yine beynini kemiren duygularının esiri olmaya başlamıştı bile. Kafasının dağılması için radyoyu açtı ve camdan hafifçe yağan karı izlemeye başladı. Tam o sırada radyodan bir şarkı sözü işitti,

— Başka biri olacaksın istemesem de. Dudaklarında benden sonraki bir çizgi, tanımadığım bir ton gülüşünde ve artık beni unutmaya başlayan gözlerin. Bir anlığına bu sözlerde kendi yansımalarını gördü. Karşısındaki kişiye bağlılığını düşündükçe aklını yitiriyordu. Ona karşı tek bir hatası bile olmamıştı sadece duygularını en ince ayrıntısına kadar yaşamaya ve yaşatmaya çalışmıştı. Her şey bu kadar güzel ilerlerken neydi bir cam gibi paramparça eden? Sorularına daima cevap arardı ve her zaman da bulurdu lakin bu sorunun cevabını asla bulamayacağını içi acısa da biliyordu. Ama hata kendisinde değildi, bu biraz da olsa onu yatıştırıyordu. Tüm bunları düşünürken bir anda titredi ve saate baktı, zaman su gibi akıp geçmişti. Düşünceleri biraz da olsa hafifleyince uykuya dalması gerekiyordu yoksa korktuğu gibi tekrar düşüncelerinin mahkûmu olacaktı. Yatağına gitti, gökyüzündeki yıldızlara ve aya bakarak,

— Yıldızları saymayı bıraktığımda, ayı fark edeceksin. dedi acı bir tebessüm ile.

Ash SAYDAM

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

SON PİŞMANLIK

Yaşamak zorunda olduğumuz şunca yılı aykırı uçlar arasında gezdirip geçirmedikçe, alışkanlıkların sınırını aşmadıkça zaman zaman, yaşamak nasıl yenilik olur tükenmek değil de... Şerife yolun kenarında durmadan yürüyordu, neden yürüdüğünü de bilmek istemiyordu, yaşı doksan altıydı. Hayatı hep bir monotonluk içerisinde geçmişti şimdi de miras konuları konuşuluyordu, herkes para konusunu alzheimer olduğu için gözünün önünde konuşuyordu. Şerife onları anlıyordu ve içi kan ağlıyordu çünkü kimse gelip de nasılsın demiyordu. Kapıyı açtı ve işte bu yüzden çıktı. Şimdi hangi yoldan geldiğini hatırlamıyor, nasıl davranacağını bilmiyordu. Tek bildiği uzaklaşmak istediğiydi her şeyden. Ayakları ağrıyor, kalbi bu acıyı zar zor taşıyordu. Güneş daha yeni doğuyordu, Şerife yolun kenarına çöktü, aklı yine gitmişti ama bu sefer farklıydı ilk kez çocukluğunu görüyordu, şimdi hatırladı. Burası tam olarak babası Gazi Süleyman'ın ona elma şekeri aldığı yeri. "Ah o günler!" diye mırıldandı, babası ona sevgiyi, üzüntüyü, acıyı ve diğer duyguları en saf hâliyle yaşatmıştı.

Vapurun sesi, martıların çığlıkları, dalgaların kıyıya vuruş sesi... Hepsi şimdi tüm servetini verse geri alamayacağı birer hazineydi. Annesi babası gibi çocuk yürekli değildi ve babası Gazi Süleyman ile ayrıldıklarında Şerife evin tek çocuğu olarak annesine verilmişti. Babası işte bu son gününde ona burada elma şekeri almış sonrada martıların eşliğinde lunaparka gitmişlerdi son kez. Annesi Şerife'yi kendisi gibi yetiştirmiş, küçük yaşta ona sevimli bir yüz yerine ciddiyet yer edindirmişti. Yılların verdiği kırışık ve asık suratından adını bilmediği ama rahatlatan bir sıvı akıyordu, bu gözyaşığıydı. Annesinin ona verdiği ciddiyet ruhunun içindeki çocuğu ele geçirmemiş sadece dışını ele geçirmişti ama şimdi artık onun da yerini masum bir çocuğun babasından ayrılırken ki hüznü almıştı. Şerife vapurun sesi ve martıların bir şey demeye çalışırcasına duyurdukları arasındaydı. Bu, onun için yeni bir başlangıçtı...

Melike ÇELEBİ

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: İlhan BERK

Şiir: Üç kez Seni Seviyorum Diye Uyandım

12 YIL

Sabahın bir yerinden düşmüş gibi gibiydi yüzün, beni beklemişsin. Yıllar geçmiş mevsimler geçmiş, haftalar geçmiş. Bundan tam bir yıl evvel döndüm Türkiye'ye, yaklaşık on iki senedir gurbetteydim. Uçağım İstanbul'da indi, sonrasında Esenler'den otobüsle memleketime Kocaeli'ye vardım. Otogara varır varmaz gözüm ailemi aradı ama kimseyi bulamadım otobüsten indim ve karşımda yakışıklı boylu poslu bir genç duruyordu, evet! Bu oydu, yeğenim Aybars. Sağ kaşının ucundaki benden tanıdım onu, en son gördüğümde henüz dokuz yaşındaydı yavrum, hemen doya doya sarıldık; daha sohbe girmeden hemen aldı valizimi muavinden, vermedi valizi bana. Ehliyet almış hayta, arabasının bagajına koydu valizimi, oturduk arabaya, uzun uzun anıları yad ettik aslında o pek bir şey hatırlamıyordu, ben anlatıyordum onun yaramazlıklarını.

Kafamı camdan çıkardım yüzüme çarpan Kocaeli rüzgârı bana buradaki anılarımı canlandırdı etrafa bakındım ne eski esnaflardan ne yeşilliklerden eser vardı. Yağmur yağmaya başlayınca kapattık camları. Girdik mahalleye evimiz zaten mahalle girişindeki ilk apartmandı. Aile apartmanında oturuyordum teyzemle. Annem ve teyzem elinde şemsiyeyle beni bekliyorlardı Aybars arabayı park etti. Valizimi aldı, bahçeye girer girmez annem ve

teyzem hüngür hüngür ağladı, annem bana sarılırken şemsiyesi poyrazda uçuşuverdi annem ıslanmaya başlayınca hemen içeri soktum herkesi, teker teker sohbet ettim herkesle, özlem giderdik.

Akşam yemek ve meyve faslından sonra yatak açtılar yere yeğenim için, ben de yeğenimin yatağına -eski yatağıma- yattım. Yataktayken düşündüm, kimse bana Yasemin'i sormamıştı, kimsenin yüzünden gülücük eksik olmuyordu. Sabah kalktım daha elimi yüzümü yıkamadan ev ahalisi ne hazırlamış diye salondaki yer sofrasına gittim ve hayır hayır ... Ne? Nasıl? Yasemin! Karşımda duruyordu on iki sene unutmaya çalıştığım kadın, nişanını atmış, yüzüğü çıkarmış; karşımda tebessüm ile duruyordu. Onu gördüğüme üzölmeli miydim yoksa sevinmeli mi?

Asya KAYA

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Ataol BEHRAMOĞLU

Şiir: On Ayrılık Şiiri

SAYISIZ ÇİÇEK(?)

Çiçekler fişkırıyor. Ve bir mayıs sabahı, kazıyorum aşkı. Acılar fişkırıyor, söylenmemiş sözler. Seni sevdiğim için özür dilerim... Sıcak bir ağustos sabahıydı. Jade uzun süredir kanserdi. Yine Evan'ı özlemişti. Ona mesaj attı. Gelmesini istiyordu. Uzun süredir hastanedeydi ve son zamanlarda durumu iyiye gidiyordu. Ama olsun, özlüyordu Evan'ı. Evan sonunda mesajına cevap verdiğinde, Jade hayal kırıklığına bile uğrayamadı.

Her zaman neşeli ve düşünceli olan Evan, Jade hastaneye kaldırıldığından beridir Jade dışındaki her şeyle daha çok ilgilenmeye başlamıştı nedense. Jade'in durumu kötüleştiği zamanlarda bile meşgul olduğunu, oyun oynadığını veya onun için o kadar uzak bir ülkeye gidemeyeceğini söylüyordu. Ama bu huzursuzluğunu dile getirdiğinde Evan ona kafasında kurduğunu, hala ilk günkü gibi sorunsuz sevgililer olduklarını söylüyordu. Ama Jade'e göre bu ciddi bir durumdu. Aldatıldığını anlamak çok zor olmamıştı Jade için. Telefonunun sessiz durduğu her dakika üzölen Jade, bugünden itibaren Evan'ın gittiğini ve telefonunun bir daha asla Evan'ın mesajlarıyla sessizliğini bozup içindeki kelebekleri canlandıramayacağını anladı. Sonsuzluk bir kelimeydi belki de sadece... Bir süre sonra Jade'in durumu iyice kötüleşmeye başladı. Evan böyle davrandıkça iyice üzölüyordu. Jade ölüm döşöğünde olmasına rağmen Evan onun yanına gelemeyeceğini söylüyordu. Jade'i hiç umursamıyor muydu gerçekten...

Bir gün Jade, Evan'a yine mesaj attı. Evan cevap verdiğinde, bunu Jade olmadığını anladı. Bu doktordu. Evan'ı Jade'i son bir kez görmesi için çağırıyordu, Jade'in ruhu cansız bedeninden çoktan uzaklaşmış olsa da. Evan o görüşmeye hiçbir zaman gitmedi. Cenazesine bile gitmedi. Mezarını bile ziyaret etmedi. Üzücü bir sondu bu.

Jade uyandığında hastane yatağında ydı. Hemen mesajlarını kontrol etti. Boştu... Jade'in bu zamana kadar gördükleri komadayken gördüğü gerçek olmayan şeyler miydi yani sadece? Tam rahatladığı anda yan taraftaki yatakta, Jade'in bağı olduğu gibi makinelere bağı bir şekilde yatan Evan'ı gördü. Rahatlamıştı onu yanında görünce. Ama sonra olanları hatırladı. Evan'la birlikteydi en son. Birlikte arabadaydılar güzel bir yaz akşamı, çok mutluydu ikisi de. İkisinin şarkısını dinlerken kaza yapmışlardı sonra. En son hatırladığı şey, muhtemelen zihninden silmeyeceğı o görüntü olan, Evan'ın alnından kan akarak yerde yatması ve Jade'in de kendisi de aynı durumda olduğu için bir şey yapamamasıydı. Evan'ın özlemine hissetmek istiyordu. Aylar sonraydı. Çiçekler fişkırıyordu şimdi sığıığı topraktan. Jade'in Evan olmadığı her gün için bir tane dikerek Evan'ı beklediğı çiçekler. Ve bir mayıs sabahı, kazıyordu aşkı. Acılar fişkırıyordu sığıığı topraktan aşk yerine. Acılar fişkırıyordu, söylenmemiş sözler. Şimdi toprağın Evan'ın saçlarını okşayabilmesi ve ama bunu Jade'in yapamaması çok ağır geliyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlatan kâğıdı Evan'ın yanına bıraktı. Evan'ı sevdiği için kötü hissediyordu Jade kendini.

Zeynep BULDUK

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

DÖNÜŞ

Ahmet, yıllar sonra köyüne dönerken otobüsün camından dışarı bakıyordu. Yollar, ağaçlar ve evler hep tanıdık ama bir o kadar da farklı geliyordu. Şehirden kaçmış, yıllardır düşündüğü o soruyu da beraberinde getirmişti: "Dönmek, korkaklık mı; yoksa bir yenilik mi?"

Köye geldiğinde her şey eskisi gibiydi; dar sokaklar, taş evler, annesinin sedirde oturduğu avlu. Eski evinin kapısının önüne geldi ve kapıyı çaldı, annesi açtı.

Ertesi gün, çocukluğunun geçtiği sokaklarda dolaştı. Duvardaki izler, komşulardan gelen sesler, her şey ona geçmişini hatırlatıyordu. Ama şehirde geçirdiği yıllar onu değiştirmemişti.

Gece yıldızların altında otururken kendiyi yüzleşti. "Dönmek, bazen yenilik, bazen de çıkışlarımızın yarım kalmasıdır; kimi zaman korkaklık, kimi zaman ise alışkanlıklarımızın güvenli ve küflü kabuklarında sığınmaktır" diye düşündü. O sırada bunca zaman aradığı huzurun burada olduğunu fark etti.

Eren KAYA

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Ataol BEHRAMOĞLU

Şiir: On Ayrılık Şiiri

UNUTULAN, UNUTAN

"Sonra artık başka biri olacaksın."

Kazadan beri duyduğum tek insan sesi. Ya da değil. Artık ne olup olmadığını hatırlamıyorum. Sanki hepsi silinmiş gitmiş. Sadece büyük bir boşluk. Aynı burası gibi.

Kazadan beri üç ya da beş gün geçti ve bu bilgisayarı ancak çalıştırabildim. Ama bu gemideki her şey neredeyse çalışmaz halde. Yalnız yazı yazıp kaydediyor. En azından yapacak bir şeyim oldu. Yapacak bir şey hakkında konuşurken aklıma deponun kapısı geldi. Hani taşıdığımız her şeyin olduğu, işte o depo. Bir şekilde kapıyı açtım ve içeride ne olduğunu ancak görebildim. Işık olması büyük bir şanstı. Kırılmaması bana büyük bir sürprizdi. Özellikle içerideki her şeyin, geminin çoğu gibi, aynı bulutlara benzeyen beyaz materyal tarafından kapalı olduğunu gördüm. Sadece üç kutu vardı. İki normal kutu ve bir de yarısı o bulutlar içinde sıkışmış olan o kutu vardı. Normalde hemen açardım da çok yorgun düştüm o kapıyı kırmaya çalışmaktan. Şimdilik uykuya gidiyorum.

Kâğıt, kalem ve silgi. Üç kutudan çıka çıka kâğıt, kalem ve silgi çıktı. Ben bütün gücümü buna mı harcadım? Kim üç kutuya sadece bunları koyar? Çıldırılmışlar mı? Anlaşıyor çünkü gemide bir tek pencere yok! Bu bilgisayar olmasa anlarım da... Bu eski püskü makinaya en azından bir şeyler yazabiliyorum. Resim bile çizemiyorum çünkü renkli kalem bile yok! Sakinleş... Pozitif yandan bak. Hep şiir yazmak istemişimdir. Artık yazabilirim. Duygularımı kağıda aktarırım ve kafa dağıtırım. Neyse bu kutu olayından bahsetmeyelim artık. Bu garip rüyaları görüyorum. Üç kişi, ikisi olduğu yerde duruyor. Biri de yüzüstü, geriye doğru yürüyor. Sonra yer sallanıyor ve yer ikiye ayrılıp bahsettiğim iki kişi içine düşüyor. Diğerinin olduğu yerde ise her yer donuyor ve sonra biri, bahsettiğim gibi, "Sonra artık başka biri olacaksın." diyor. Ne anlama geliyor bilmiyorum ama geçmişim ile alakalı olmalı. Neden aynı rüyayı defalarca görüyorum ki? Son olarak bu bilgisayarda daha fazla

şey var. Ama çalıştırması uzun sürecek. Teknisyen değilim. Neyse. Biraz bir şeyler yazıp yatmaya giderim.

Buraya bir şeyler yazalı birkaç ay geçti. Seslerini duyuyorum. Beni kurtarmaya geldiler! Bilgisayarın ses kayıt aldığımı keşfettim ve rüyanın anlamı çıkardım. Anlamını yazacak zamanım yok. Merak etmene de gerek yok.

— Bugüne bak, yarına değil. Çünkü bugünü kaybedersen her şeyi kaybedersin.

Berat GÜLSEN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Edip CANSEVER

Şiir: İçinden Doğru Sevdim Seni

YENİDEN TANIŞMAK

Ben şimdi bir yabancı gibi gülümseyen tanımadığın bir ülke gibiyim. Beni hatırlamazsın sen belki ama ben de seni unutmam. Her şeye en baştan başlamak zordur elbet ama ben hep senin yanında sana destek olacağım.

Her sabah olduğu gibi okula gidiyordum ve biraz daha geç kalırsam otobüsü kaçıracaktım. Koşmaya başladım. Otobüsü gördüm ama geç kalmıştım. Diğer otobüsü beklemektense okula yürümeyi daha mantıklı buldum ve yürümeye başladım. Yürürken sıkılmamak için kulaklığımı taktım ve sakın bir müzik seçip sesini yükselttim. Bir süre sonra kulağımdaki yüksek sestem daha yüksek bir bağırma sesi duydum. Hemen kulaklığımı çıkarıp tekrar sesin gelmesini bekledim. Sesi duyar duymaz, sesin geldiği yöne doğru koştum ve bir ara sokakta kavga eden çocuklar gördüm. Onlar da hemen hemen benimle aynı yaşta fakat iri yarıydılar. Hemen aralarına girdim. Üç çocuk, bir çocuğu fena halde dövmüşlerdi.

—Eğer hemen gitmezseniz polis çağıracağım.” diye bağırdım. Çocuklardan biri,

—Neyse ne, gidelim.” dedi. Onlar uzaklaşırken yerde yatan yarı baygın çocuğu kaldırdım. Kötü görünüyordu. Hastane yakındı fakat ben hem bu çocuğu hem de kendimi oraya kadar götürebilecek güçte değildim. Çocuğu zor da olsa kaldırırma oturttum ve taksi çağırdım. Taksi kısa sürede geldi ve hemen hastaneye gittik.

Bu arada okulu tamamen unutmuşum. Uyandığında biraz sohbet ettik. Benim gibi bir üniversite öğrencisi olduğunu öğrendim. Adı Oğuz’du. İşte hikayemiz böyle başladı.

Oğuzla bu sene altıncı senemiz. Ailelerimiz çoktan tanıştılar ve biz çalışmaya başlayıp ilk maaşlarımızı aldıktan sonra evlenmeyi düşünüyoruz. Yarın benim doğum günüm ve Oğuz bana çaktırmadan bir sürpriz hazırlamaya çalışıyor. Her ne kadar çaktırmamaya çalışsa da ben onun ciğerini biliyorum artık. Beni akşam maça gideceğim diye kandırmaya çalıştı. Fakat ben istemeden bir telefon konuşmasına şahit olmuşum ve planını öğrenmişim. Maçta yaralanmış gibi arayıp yanına gelmemi isteyecekti. Tam olarak da öyle oldu.

Oğuz sahte maçına gittikten birkaç dakika sonra arkadaşlarından biri beni arayıp Oğuz’un maçta yaralandığını ve gelmemi söyledi. Oyunu bozmamak için telaşlanmış gibi yaptım ve yanına gittim. Tam da düşündüğüm gibi herkes toplanmıştı. Doğum günümü kutladık ve çok mutluydum.

Dönüşte Oğuz beni sahile götüreceğini söyledi. Arabaya bindik ve yola çıktık. Yolda zikzak çizerek giden bir araç vardı ve Oğuz'a dikkatli olmasını söyledim. "Tamam" demesine rağmen içimde garip bir huzursuzluk vardı. Zikzak çizerek ilerleyen araba bir anda önümüzdeki araca hızla çarptı ve dolayısı ile bize de. Sonrasını hatırlamıyorum.

Uyandığımdayken hastanedeydim. Kemiklerim çok ağrıyordu. Zor da olsa yatakta biraz doğruldum. Başımdayken bekleyen annem ve babam hemen yanıma geldiler ve nasıl olduğumu sordular. İyi olduğumu söyledim ve "Oğuz nerede" diye sordum. Annem ağlamaya başladı. Babamsa doktoru çağırmaya gitti. Doktor önce nasıl olduğumu sordu sonraysa Oğuz'un durumunu anlattı. Oğuz kafasını çok sert vurduğu için hafıza kaybı yaşamış, son on yılını hatırlamıyormuş. Bunu duyduğumdayken başımdan kaynar sular döküldü. Koluma takılmış serumdayken ayağaya kalktım, iğneyi çıkardım ve Oğuz'un nerede olduğunu sordum. Doktor serumumun yeniden takılması gerektiğini, biraz dinlenmemi söyledi. "Maalesef hafızası uzun bir süre yerine gelmez ve hatta hiç gelmeyebilir. Hem şu an hafızasını zorlamak iyi olmaz." dedi. Ben de yere çöküp ağlamaya başladım. Sonra Oğuz'un ailesi geldi, konuştuk. Meğer Oğuz bana o gün evlenme teklifi edecekmiş. Bunu öğrendiğimde daha çok ağlamaya başladım.

Bir süre sonra Oğuz'un yanına gitmeme izin verdiler. Yanına gittim,

— Oğuz beni hatırlıyor musun?" diye sordum. Oğuz ise duymaktan korktuğumdayken cevabı verdi. —Maalesef hayır, kimsiniz? dedi.

Yeniden tanışacaktık ve bu bana çok ağır geldi. Biz altı yılımızı beraber geçirmiştik. Şimdi her şeyi unutmuş olması çok garip geliyordu. Aklıma birlikte geçirdiğimiz güzel anılarımız geldi ve küçük bir tebessümle gözümdayken bir yaş aktı.

— Ben şimdi bir yabancı gibi gülümseyen tanımadığım bir ülke gibiyim. Beni hatırlamazsın sen belki ama ben de seni unutmam. Her şeye en baştan başlamak zordur elbet ama ben hep senin yanında sana destek olacağım. dedim. Ben Selin.

Buğlem TAZE

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Ataol BEHRAMOĞLU

Şiir: On Ayrılık Şiiri

FEDAKARLIĞIN ACISI

Ruhun içindeki gece kapladı her şeyi birden. Önce düşlerimiz ayrıldı birbirinden sonra hayatta ve ölümden ayrıldık. Oysa bu kadar kenetliyken birbirimize düşünmezdim bir gün gelip de ayrı yollarda yürüyeceğimizi. Belki bir akşam, bir sabah; bahçede, parkta, sokakta unutmuştum nerede, ne zaman tanıştık. İlk değdiğinde gözlerimiz, ilk merhabalaştığımızdayken hissettim onu. Onu ve onun düşlerini, korkularını, heyecanını, içindeki çocuğuy. Tanıdıkça duygularım taşıdı. Sevdim ve çok sevdim. Onunlayken konuşamayacağım kadar onsuz da yapamayacağım kadar sevdim. Onu bu kadar iyi tanımışken her şey tamam dedikten sonra nereden bilebilirdim ki işlerin bu noktaya geleceğini.

1. Dünya Savaşı artık etkisini göstermeye başlamıştı. O zamanlar halkım, vatanım işgal ediliyordu. Her yeri ölümler, acı dolu gözyaşları sarmıştı. Okumayı bırakmış çocuklar, babasız kalmış aileler ve yarım ilişkiler... Biz de yarım ilişkilerdaydik. Aşkımız, sevgimiz büyümüş, evlenme hayalleri kurduğumuz dönemde bir de baktım ayrılımışız. Gözleri ayrı, dudakları ayrı konuştu benimle o gün. Özürlü dileyerek aşkın bittiğini, başka bir kadın olduğunuy ağlamaklı bir tonla söylerken, gözleri her zaman seninleyim, buradayım diyordu. Konuşmayı bitirdiğinde ilk gözyaşını akıttı. Telaşlıydı, gözyaşlarını saklarken elleri ellerimi bıraktı ve uzaklaştı oradan.

Neye uğradığımı şaşırdaydım. Kalbim yanıyordu ama bu aşk ateşi değildi. Kızmam gerekirken kızamıyordum hala seviyordum. Sevgi için bu öfkem kendime döndü. Nasıl bana yapılanay rağmen hala severdim? Hiç mi gururum yoktu benim, hiç mi kendime saygım yoktu? Onu kendimden daha çok sevmezdim diyerek kendi içimde mücadele veriyordum. Yaşadığım hayal kırıklığının tarifi ve bende bıraktığı hasarın derecesi yoktu.

Bir daha kimseyi onun kadar sevemeyecek olmamın gerçeği her geçen gün daha da sert çarpıyordu yüzüme. Hep yarım kalacak bir daha gülemeyecek gibi hissediyor, acı içinde boğuluyordum. Geri döneceğini, bunun sadece korkunç bir kâbus olduğunu düşünmek istiyordum. Şimdi kim tamamlayacaktı hayallerimi, hayatımı nasıl devam ettirecektim?

Bu belirsizliklerle, acı dolu duygularla ve yaşamadan geçirdim yıllarımı. Daha sonra anladım ki aslında biz de savaşıyorduk ama özlemin kendisiyle...

O, vatani için askere çağrılan, yüreği büyük, cesareti sonsuz kahramanlardan sadece birisiydi. Olur da ölürse ben daha çok üzülmeiyim, kendisinden nefret edip yoluma bakayım diye düşünmüş. Gazi olursa da bana yük olacağını zannederek ayrılmış benden. Bu sebebi aşkıyla dolu mektupta anlatmış bana. Mektup elime geçtiğinde daha da dağıldım. Beni kendisinden daha çok düşündüğünün ve büyük fedakarlığının farkına vardığımda, ona kızmaya çalışıp da beceremediğim her dakika için kendime daha fazla kızdım. Elimden bir şey gelmemesine, geçmiş olan yıllara ağladım. Mektubu okuduğum an ruhumun içindeki gece kapladı her şeyi birden. Hayatımın her anında yan yana olamasak da onunlaydım.

Selin Ela SAĞÖZEN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Şükrü ERBAŞ

Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

BİLMEK BÜTÜN ACILARIN ANASIDIR

Ölümü bilerek nasıl yaşar insan, geride dünyanın kalacağını bilerek nasıl ölür; bilmek bütün acıların anasıdır. Ben biliyorum bu topraklarda herkes geçici. Herkes öleceğini biliyor. Birisi evde can çekişerek, birisi savaşarak... Farklı hikayeler, farklı kişiler ama aynı sonlar.

Bugün de her gün olduğu gibi uyandım. Üstümü değiştirip dışarı çıktım. Yürümeye başladım. Bilmediğim yollara girdim ve karşıma bir park çıktı. Bir banka oturdum. Karşıdaki hastane gözüme çarptı. Bu hastane kanser olanlar içindi. Aslında bu oturduğum parkta o hastanenin parkıydı. Çocuklar parkta bağıra bağıra oynuyorlardı. Onları izlemeye başladım. Bir tanesi salıncaktan yere düştü. Etrafına baktı, kimsenin ona yardım etmediğini fark etti. Başını tam yere eğmek üzereyken çocuğun olduğu yere gidip elimi ona doğru uzattım. Çocuğun yüzünün güldüğünü gördüm. Elimi tutarak kalktı. Sonrasında yanıma çocuğun annesi ve babası geldi. Yüzleri oldukça asıktı.

Çocuğun elinden tuttular ve götürdüler. Çocuk gitmek istemiyordu. Bana bakmaya çalışıp duruyordu. Ve bir anda anne babasının elini bıraktı, bana doğru koştu, sarıldı. Bana bakarak gülümsedi. Anne ve babası da çocuğa bakarak gülümsediler. Ne olduğunu anlamadan çocuğa sarıldım ve ona cebimdeki çikolatayı verdim. Bana tekrar sarıldı ve anne babasının yanına koştu. O çocuğa karşı garip bir hüzün hissetmişim. Ve o günden sonra her pazar günü o çocuğu görmeye gittim. Her gittiğimde ona oyuncak ve pamuk şeker alıyordum. Her seferinde sınımsız sarılıyordu. Bazen o da bana küçük hediyeler yapıyordu. Aradan dört ay geçti. Yine bir pazar uyandım. Üstümü değiştirip koşa koşa pamuk şeker ve oyuncak aldım. Parka gittiğimde onu göremedim. İçeri girdiğimde anne ve babasını koltukta ağlarken gördüm. Ne olduğunu tahmin etmek istemiyordum. Başta odasında olduğunu düşündüm fakat sonrasında kanserden hayatını kaybettiğini öğrendim. İnanmakta güçlük çekiyordum.

Elimdeki oyuncak ve pamuk şekeri istemsizce yere düşürdüm. Her ne kadar onu kısa süredir tanışsam da onla aramızda farklı bir bağ vardı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum fakat o an ki gözyaşım dudağıma doğru ilerliyordu. Ama şu an teselliye ihtiyacı olan anne babasıydı. Gidip onlara sarıldım. Onlar da bana sarıldılar. O an öğrendim ki aslında öleceğini, bu dünyayı geride bırakacağını biliyormuş. Altı ay önce öğrenmiş öleceğini. O günden beri hep mutsuzmuş ama beni tanıyana kadar. O günden sonra o çocuğu benim güldürdüğümü öğrendim. Bir çocuğun hayatına dokunmak, kısa bir zaman olsa da mutlu etmek beni iyi hissettirmişti. Ama o artık yoktu. Öleceğini biliyordu aslında. Ama hayata sıkı sıkı tutunmayı başarmıştı kısa sürede olsa.

Almila Sevede DÖRTKOL

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Edip CANSEVER
Şiir: İçinden Doğru Sevdim Seni

TEŞEKKÜR EDERİM

Ruhun içindeki gece, Kapladı her şeyi birden, gece olduğunda parlayan ay bile yoktu gökte. Bir dağın zirvesinde gecenin kör karanlığında oturuyordum.

Hafif bir esinti var, uzun ince saçlarım uçuyor. Etraf o kadar sessiz ki biraz daha düşünsem iç sesim dışa vuracak. Hava soğuk, üstümde uzun mavi bir elbise ve bir hırka var. Soğuk hava, düşüncelerimin aklımı dondurduğu gibi vücudumu donduruyordu. Ben ise buna engel olamıyordum. Omzuma dokunan bir elle aklımı zehirleyen düşüncelerden arındım. Azur çivit mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

— Ne oldu Azur annem mi çağırıyor? dedim.

— Hayır, seni merak ettim, sesler duydum evden, yine kavga mı ettiler? dedi. Elimi otur dercesine yanıma vurdum.

— Bilmem, duymadım. Yanıma otururken kurduğum cümleler onu şaşırttı. Haklıydı da. Her kavgada onun yanına gelir omzunda ağlardım. Ama bu sefer ne onun yanına gelmişim ne ağlamışım ne de kavgadan korkmuşum. Hiçbir şey hissetmemişim. Azur,

— Neden yanıma gelmedin? dedi.

— Bu sefer kendim halletmek istedim. O düşüncelerin beni zehirlenmesini istedim, dedim karşılık olarak. Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra dönüp bana baktı ve dedi ki:

— Bırak beni de zehirlersin. Bırak o karanlığın içinde sana ışık olayım Bengi.

Gözümden bir damla yaş düştü, sildi. Ona her şeyi gözlerimle anlattım hep olduğu gibi. İçimdeki karmaşayı, o zehir cümleleri hepsini. O da anladı. Çekip sarıldı bana. Belki ışık olmadı ama birlikteydik hep. Sonra teşekkür ederim dedim içimden, bazen hayat kötü şeyler verse de seni verdiği için teşekkür ederim.

— Teşekkür ederim Azur.

Beril ŞAHİN

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği
Şair: Şükrü ERBAŞ
Şiir: Ömür Hanımla Güz Konuşmaları

HAYATTAKİ ZORLUKLAR

— Biz hepimiz dikenli tellerle sarılıyız, her ilişkide bir parçamız kalır ve bölüne bölüne biteriz.

Bir yaz sabahı soğuk esintinin odamın camından içeri girerek bütün vücudumu kaplamasıyla uyandım. Vücudum titredi ama aynı anda bedenim ve yüreğim de titremişti. “Ben kimim?” sorusunu tekrarlıyordum. Dün akşam yaşananlar bana gerçekten bunu sorgulama raddesine kadar getirmişti. Eve zar zor gelmişim. Üstümü başımı değiştirmeden kendimi yatağa attım. O anda uyumuşum. Kendime bu soruyu defalarca sorarken telefonum çaldı. Arayan Ozan’dı. Onun dün gece bana söylediklerinden sonra onunla konuşmak kendime yapabileceğim en büyük saygısızlığımı gibi hissettim. Telefonu açmadım.

Orta gelirli bir aileye sahiptim. Hayatım çok ilginç değildi ama nereden bileyim ilk defa hayatımı ilginç kılmak için başımı belaya sokacağımı. İnsan akli işte. Ama yapacak bir şey yok. Oraya gittim ve belanın kucağına atladım. Aile ilişkilerimiz zayıftı. 18'ime basınca evi terk ettim sanki o evi terk ettiğimde bana otomatik bir kapı açılacakmış gibi. Küçük bir ev tutmak için uğraştım lakin şu ev tutma meselesinde bile ne kadar acı çektiğimi anlatamam. Arkadaşım Levent emlak işleriyle uğraşıyordu. Onunla iyi anlaştığımı sanıyordum ta ki beni dolandırana kadar. Şikayet ettim. Ama ne fayda. Olan, biriktirdiğim üç kuruş paraya oldu. Aslında sadece para değildi beni sarsan. İnsanlara olan güvenim de yıkılmıştı.

Levent'i küçüklüğümden beri tanıyam bu konuda beni ayrıca etkilemişti. İçimden bir parçanın eksildiğini hissetmiştim. Küçüklüğümün eksikliği... Neyse ki daha sonra küçük bir ev bulabildim. Oturduğum yerin başıma getireceklerinden bir haber, bir akşam evimde ekmek bitti diye karşı komşumdan ekmek isteyeyim dedim. Karşı komşum Ozan'dı. Ozan, bu kasabanın zenginiydi. Çok parası olmasa da bu kasabadaki insanlara kıyasla daha lüks bir hayat yaşıyor sanıyordum. Kapısını çaldım. Kapıyı açması uzun sürdü. Açtığına boğuk bir sesle,

— Ne var? dedi.

— Ekmek bitmiş, sizde varsa verebilir misiniz? dedim. İçeriye girdi bir süre sonra da elinde yarım ekmek ve bir de kağıtla geri geldi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ara." dedi. Ben de hiçbir şey söylemeden elindekileri alıp evime döndüm. Dün akşam evimde otururken birden dışarıdan yüksek bir ses geldi. Dışarıya ne oluyor diye bakmaya çıktım ve Ozan ile karşılaştım. Tam ne oldu diye soracakken "Git buradan!" dedi bağırarak. Donup kaldım. O, bu halimi görünce bir ışık çaldı ve ne olduğunu anlayamadan kendimi bir arabada buldum. Nereye gittiğimizi bilmediğim için panik oldum ve çırpınmaya başladım. Ozan bana sakın olmamı söyledi. "Size neden güveneyim?" diye bağırdım. Sonrasında Ozan bu kasabada yaşayanların çete olduklarını söyledi. Bana bir miktar para vereceğini, benim de buradan taşınıp gitmemi istediğini söyledi. O an ne diyeceğimi şaşırardım. Nereye gidecektim, nasıl bir hayat kuracaktım? Bana biraz düşünmem için süre verdi. O sırada birileriyle konuşup tekrar evimizin olduğu yere dönmeye başladık. Eve yaklaştığımızda bir anda bağırarak reddettim, parayı istemediğimi söyledim. Bir süre beni süzdü ve sonra ne kadar iyi bir fırsatı kaçırdığımı, resmen aptallık yaptığımı söyledi. — Sen kimsin ki?

— Sana iyilik yapmama rağmen yardımımı reddediyorsun, dedi ve beni evime bıraktı.

O zamandan beri bu sözler kafamın içinde yankılanıyordu. Biraz param vardı. En kısa sürede buradan taşınıp gitmeliydim. Başka iş aradım ve sonunda iyi para getiren bir yer buldum ve buradan taşınmak için yeterli para topladım. Sonunda buradan gidiyordum. Ama bu yaşadıklarım sanki yarım kalmış bir öykü gibiydi. Yaşadığım bu zorluklar bende bir sürü iz bırakmıştı ve yaşamımdan pek çok parça koparmıştı. Bakalım zaman bana daha neler gösterecekti?

Ecem Doğa EFESOY

DENEMELER

KENDİNE AİT BİR ODA

Kendinize ait hissettiğiniz bir yer var mı? Kendinizi güvende hissettiğiniz bir yer ya da bir kişi? İnsan kendini evindeyken güvende hisseder derler. Sizin eviniz neresi? Ev her zaman dört duvarı ve bir çatısı olan tuğla yığınlarından ibaret değildir. Ev, bazen canlılar ve hatta nesnelere olabilir. Dışarıdan size çok basit görünen o şeyin karşınızdaki için anlamını bilemezsiniz.

Peki bir soru daha sorayım size. Ya evinizden kovulursanız? Kovulduğunuz yere geri dönebilir misiniz? Kilitlenmiş kapıyı zorlamanın anlamı var mı? Bazen canımız yanabilir, üzülebilir ve hatta kırılabiliriz ama canımızı yakan, canımızın ta kendisi olduğunda hiçbir şey yapamayız. Kırgınlığımız sessiz olur. Söylenecek çok şey varken sesimiz kesiliverir. Neye kırıldığımızı bile anlayamayız. Bir şeyin sizi kırması için yanlış olması gerekmez, bazen en çok kalbinizi kıran şey doğrulardır. Bazen kalbiniz kırıldığında bir şeylerin değiştiğini hissedersiniz. Belki o an gözle göremezsiniz bu değişimi ama derinlerde bir daha eskiye dönemeyeceğinizi bilirsiniz. Bir hikâyenin kırılma noktasıdır bu an. Bu noktaya geldiğinizde hikâye sizin için çok daha farklı bir yöne evrilir. Eski, artık sizin yüzünüzde buruk bir tebessüm bırakabilir sadece.

Bazen kapılar bizler için kapanır, düşebiliriz ve hatta pes etmek isteyebiliriz. Böyle anlarda umudumuzu kaybetmemeli ve pes etmemeliyiz. Unutmayın ki bazen toparlanmak için dağılmak, yükselmek için en dibe inmek gerekir. Üzülmek ve kırılmak hayatın akışında var ve peşimizi bırakmayacak. Hayatımıza giren insanları pişmanlık olarak değil de bize anılar ve tecrübeler bırakan insanlar olarak düşünelim. Pişmanlıkları ve olumsuzlukları omuzlarımıza yük etmeyelim. Hepimiz mutluluğu ve iyilikleri hak ediyoruz.

Eğer birisi sizi seviyorsa belli eder. Birisi size değer veriyorsa bunu hissettirir, kelimeler olmadan da size bunları anlatabilir. Bunu hissedemiyorsanız veya anlamıyorsanız bir şeyler ters gidiyor demektir. Elinizde bir sepet üzüm varsa ve içlerinden birinin tadı bozursa sepetten bozuk üzümü çıkartıp yola devam etmeniz gerekir. Siz, kendinize onun normal bir üzüm olduğuna, sorunun kendinizde olduğuna inandırmaya çalışsanız da bu, gerçekleri değiştirmez. Eğer bozuk üzümünden vazgeçmezseniz kendinizi inandırdığınız bu gerçeklikte siz de birer bozuk üzüm olacaksınız. Bu son paragrafın üzümle hiçbir alakası yok.

Hayrunnisa NART

SEVGİ Mİ ÇIKAR MI?

Günümüz arkadaşlık ilişkileri her ne kadar çok güvenilir ve özel gibi görünse de ne yazık ki perdeyi aralayıp detaylıca baktığımızda hiçbir şeyin dışarıdan görüldüğü gibi olmadığını anlıyoruz.

Arkadaşlıklar temelde ikiye ayrılıyor. Çıkar için kurulan arkadaşlıklar ve gerçekten sevgi ile kurulan arkadaşlıklar. Aslında ilk başta hepimiz gerçek bir dostluğun içinde bulunduğumuzu zannederiz fakat zaman ilerledikçe yüzümüze soğuk hava gibi vuran farkındalık ve gerçekler bizi derinden sarsar. Çünkü inanırız gerçekten sevildiğimize. Bunu bize fark ettiren şeyse gerek davranışlar gerekse bir bakış, bir kelime ya da hissiz bir sarılmadır. Çünkü gerçek dostluğu tadan her insan bilir ki davranışlar özenli, bakışlar içten, kelimeler düşünerek seçilmiş ve sarılışlar duyguları paylaşmak içindir.

İzlediğim bir videoda çoğumuzun çok sevdiği MFÖ grubundan Özkan Uğur'un anlık gelen bir duygusallıkla ağlamaya başladığını görmüştüm. Arkadaşları Mazhar Alanson ve Fuat Güner ise ona, "Ağlama. Erkek adam ağlamaz." Tazında cümleler kurmak yerine "Ağlamamak diye bir şey mi olur ya? Yok öyle bir şey. Gözyaşların bitti mi sandın?" şeklinde cümleler kurmuştur. Özkan Uğur'un duygularını bastırmak yerine ona konfor alanı yaratıp duygularını yaşamasını sağlamışlardır. Gerçek dostluk biraz da budur. Günümüzde ise kimi zaman ders notları için, kimi zaman başka bir insanla yakınlaşmak için kimi zamansa maddi olanaklardan yararlanmak gibi sebeplerden kurulan arkadaşlıklar yüksek oranda mevcut. Bu durumu içinizde yaşayanlar muhakkak vardır. Ben de yaşadım. Fakat her arkadaşlık bu şekilde olmak zorunda değildir.

Kimi insan vardır ki bizi yuvamızda hissettirir. Sözlerinde şefkati, davranışlarında senin için olan o endişeyi iliklerimize kadar hissedersiz. Yanımızda olması gerekmez. Kilometrelerce uzağından bile yanımızda hissedersiz. Aramızda bir kırıklık olsa da anlayıp dinlemeden, ani kararlarla iş yapmayız. Olası bir kavga anında alttan alır, sonrasında sakinleşip doğru düzgün konuşmayı biliriz. Çünkü o kişinin bizde öyle bir yeri vardır ki onu ne kırmak ne de kaybetmek isteriz. Bazen öyle zor zamanlardan geçersiz ki arkadaşlığa olan inancımızı kaybedersiz. Sonra birisi gelir, her şeyi değıştirir. Yaralarımızı sarar, bize dostluğu her biçimde öğretir ve kardeşimiz olur. Bu yüzden de genellikle kardeşlik için kan bağı gerekmediğini söyleyen çok insan vardır.

Yanında kötü hissettiğı bir insan ya da ortam varsa orada kalmak için kendini zorlayan kişi zamanla tüketir ve yiter. Yalnız kalmak sahte sevgiden çok daha sağlıklıdır.

Azra Melek ERDOĞDU

KENDİNİ TANIMANIN İZİNDE

Kendini tanımanın izinde insan, hayatın en zorlu ve en değerli yolculuğına çıkar: Kendi benliğini keşfetmeye. Bu yolculuk, paradokslarla dolu bir serüvendir. Kendini tanımanın en yüce bilgi olduğunu iddia ederken, çoğu insan ironik bir şekilde kendi iç dünyasından en uzak yaşayan varlıktır.

Gündelik hayatımızda, başkalarının kusurlarını keskin bir gözle yakalama yeteneğimiz müthiştir. Etrafımızdaki insanların her bir hatası, her bir zaafı gözlerimizde büyür. Ancak aynı keskin bakışı kendimize çevirdiğimizde, bakışlarımız bulanıklaşır, görüş alanımız daralır. Ayna, bize en yakın olduğu halde, en uzak kalan nesnedir sanki. Peki ya kendimizi tanıma çabamız? Bu, sisli bir dağın zirvesine tırmanmaya benzer. Her adımda netleşeceğini sandığımız görüntü, aksine daha da gizemleşir. İnsan, ömrünün tamamını kendini anlamaya adasa bile, ruhunun derinliklerini tam anlamıyla kavrayamaz.

Her keşfedilen katman, beraberinde yeni sorular getirir. Belki de gerçek erdem, bu sınırsız arayışta mütevazı olmaktır. Ne tanrısal bir bilgelik iddiasına kapılmak ne de hayvani bir cehalete teslim olmak. Kendimizi olduğumuz gibi kabul etmek, eksiklerimizle, yeteneklerimizle, çelişkilerimizle barışık olmak... İşte asıl huzur budur. İnsan, sonsuz bir gizemdir. Kendini anlamak, bir ömür boyu süren, hiçbir zaman tamamlanamayacak ama yine de vazgeçilmez olan bir yolculuktur.

Aslı SAYDAM

HAYATA YÖN VEREN ÇİZGİLER

İnsan önce kendisini bilmeli. Gerçek anlamda yaşamaya kendisini tanıyarak, kendisini öğrenerek ulaşır. Bu öğrenme hobiler, beceriler, yeteneklerin yanında duygu ve düşüncelerin öğrenilmesidir. Kendimizi tanımamızda, duygu ve düşüncelerimizi bilmek, onları kontrol altına almak, onları sıralamak asıl olandır. Kendinde tanımladığın duygunun sende neler yarattığı, senin ne düşünmene sebep olduğu, onu nasıl kontrol altına aldığın, çevrede ne gibi etkiler yarattığı gibi sorulara cevap verebilmelisin. Bu duygu seni nereye taşıyor, geliştiriyor mu? Önce bunu değerlendirmelisin. Duygularla ilişkili olan düşüncelerin kimin düşüncesi olduğuna dikkat etmeli en başta.

Başkalarının düşüncelerinden elbette yararlanacağız. Bu düşünceleri kendi süzgecimizden geçirdikten sonra bizde neyi uyandırdığı, ne hissettirdiğini anlayıp özgün düşünceler yaratmalıyız. Oluşan düşüncelerde hangi duygular ağırlıklı, bize zarar veren duygular hangileri bunları öğrenmeliyiz.

İnsan kendisini bildiği noktada çevresini de bilir. Yaptığı, yapacağı gözlemlerle çevresindekileri tanır. Her bir farklı düşünceyi sorgular, kendi içinde geliştirir. Bunu yaparken elbette karşı tarafa hoşgörü ve saygı gösterir. Kendisi için yararlı düşünceleri alır. Zarar veren düşüncelerin neden zarar verdiğini anlayarak onlardan uzaklaşır.

İnsan kendisini ve çevresini bildiği noktada sınırlarını da bilir. Durması gereken yeri iyi öğrenmiştir bu kişi. Elindekilerin değerini bilir. Elinde tutmak için durmadan çalışır, yenilerini eklemek için de çabalar. Bu çabayı aç gözlülükten kaçınarak kendisini geliştirmek için yapar.

Hayatını bu şekilde yönlendiren kişi başkalarının sınırlarını da bilir. Karşısındaki kişinin haklarını korur. Ona sorması gereken soruların, alması gereken, vermesi gereken bilginin sınırını bilir. Özel hayatına saygı gösterir. Hayatında sınırlara, mesafeye yer veren insan kendisine ve çevresine faydalı olur. Faydalı olan insan saygı ve hürmet görür. Hayatını düzene sokarak huzurlu yaşamın kapılarını açar.

Selin Ela SAĞÖZEN

HAKKIN DİLİ, VİCDANIN SESİ: ADALET

Adalet, herkesin bildiğini sandığı ama üzerine düşündükçe gelişen bir kavramdır. Çocuklukta “Bu haksızlık!” diyerek hissettiğimiz o basit duygu, yetişkinlikte yerini daha derin sorulara bırakır. Peki, birine haksızlık yapıldığında neden öfkeleniriz? Ya da eşitlik neden bize rahatlık verir?

Adalet, yalnızca mahkemede alınan karar değil, insanın içinde, vicdana dayalı bir rehber gibidir. Adalet hayatın terazisidir. Bir tarafta haklar, diğer tarafta ise sorumluluklar yer alır. Ama bu teraziye hep dengede tutmak kolay değildir. Bireysel çıkarlar ve toplumsal eşitsizlikler bu teraziye sarsar. Bir çalışana emeğinin karşılığının verilmemesi ya da eksik verilmesi buna bir örnektir. Adalet dışarıdan gelen bir duygu değil, insanın içine yerleşmiş bir duygudur. Vicdan bu duygunun temelidir. Her zaman adil davranmayı gerektirir. Adalette sessiz kalınmaz, duygular serbestçe dile getirilir.

Toplumlar, adaleti sağlamak için yasalar geliştirmiştir ama adaletin temeli insanın kalbine bağlıdır. Adalet bir ayrıcalık ya da ödül değildir. Herkesin hak ettiği bir değerdir. Ancak adil bir dünya, sadece kurallara bağlı kalarak değil, bireylerin bu değerleri içselleştirebilmesiyle mümkün olur.

Dünya hiçbir zaman mükemmel bir yer olmayabilir, ama önemli olan bu yolda yürümeyi bırakmamaktır. Adalet, vicdanımıza kulak vererek daha güzel bir dünya inşa etmektir.

Eren KAYA

DUYGULARIN EN DERİNİNDE

Sevgi bir insanın sahip olduğu en saf, en temiz duygudur, ayaklarımızı yerden keser. Sevgiyi her zerremizde hissederiz. Bir insana duyduğumuz sevginin bazen hiç bitmeyeceğini düşünürüz.

Zaman geçer sevmeye devam ederiz. Fakat bir anda öyle bir şey olur ki dünyamız başımıza yıkılır. Artık o sevgiyi eskisi kadar hissedemeyiz, etraf kararır. Çünkü bizi aydınlatan şey aslında sevgidir ve biz ışığımızı geri kazanmak, tekrardan aydınlanmak için sorgulamaya başlarız. İlk başta kendimizi sorgularız. “Ne yaptım da bıraktı

beni sevmeyi?" düşüncesi yer bitirir bizi. Daha sonra zor da olsa karşı tarafın gözünden bakmaya çalışırız. Bazı şeyleri az da olsa çözmemizi sağlar bu. Biraz daha yoğunlaşırız. Bu sefer bize bakarız. "Bizim iletişimimizde daha önce ne vardı?" "Şu an ne değişti?" düşünceleriyle devam ederiz sorgulamaya. Çünkü bilmek isteriz ışığımızı neyin söndürdüğünü, bizi neyin karanlığa mahkûm ettiğini. İnsanız sonuçta, merak ederiz. Sonrasındaki farkındalık daha çok yakar canımızı.

Hiçbir sevginin sebepsiz olmadığını, hep karşılık beklediğini görürüz. Mesela "Beni neden seviyorsun?" sorusunu yöneltiriz karşımızdaki kişiye. Kendimiz bile sevilmemizi bir nedene tabi tutarız. Verilen yanıtların da "Çünkü sen şöylesin.", "Çünkü sen böylesin." şeklinde olduğunu görüyoruz. Bu noktada "çünkü" sevgisini öğreniriz. "O beni seviyor çünkü ona göre davranıyorum." Düşüncesi zorluyor bu defa. "Ona göre davranmadığım için uzaklaştı benden." Bunları düşünürken aklına geliyor. Biri sana "Eğer benimle ilgilenirsen seni severim." dese sırf seni sevmesi için onunla ilgilenir miydin? Zorlama olmaz mıydı? Bu noktada çünkü sevgisinin derinine inelim derken "eğer" sevgisiyle tanışıyoruz.

Eğer sevgisi çok vahşice gelse de çünkü sevgisi çok masum geliyor insanlara. Aslında ikisinin de birbiriyle benzer olduğunu, işin sonunda ikisinin de nedenlere ve sonuçlara bağlı olduğunu fark ediyoruz. Sonra birisi çıkıp diyor ki "Seni kusurlarına rağmen seviyorum." Bu bizi ilk başta mutlu etse de aynı zamanda içimizde fırtınalar kopmasına sebep oluyor. Çünkü kusurlarımız var, yüzümüze vuruluyor. Daha da çöküyoruz. En çok acıtanın da "rağmen" sevgisi olduğunu fark ediyoruz.

Bütün bu düşüncelerin sonunda ne oluyor biliyor musunuz? Sevmeye devam ediyoruz. İçimizde daima bir korku ve şüphe olsa da yavaş yavaş geçer diye düşünüyoruz. Diyorum ya, en nihayetinde insanız. Sonsuza kadar karanlığa mahkûm kalamayız.

Azra Melek ERDOĞDU

BENİM İÇİN MÜZİK

Benim için müziğin hayatımdaki yeri o kadar büyük ki. Hayır, bir müzik aleti çalmak ya da söylemek değil maalesef. Ben dinlemekten bahsediyorum; dinleyip de kafa dağıtmaktan, kendimi bulmaktan, bazen hiçbir şey düşünmemek için dinlediğim bazense bir konuda ya da düşüncemde uzunca kalmak için dinlediğim müzikler benim için çok şey ifade ediyor. Gerçekten her türlü ruh hâlindeyken dinleyebiliyorum. Bazen yaşadığım duyguyu artırmak, onu daha çok yaşamak için dinliyorum bazen de yaşadığım duygudan uzaklaşmak istiyorsam o duyguyu bastırmak için dinliyorum. "Neden duygularını bastırmak istiyorsun ki?" diye düşünebilirsiniz. Aslında istemiyorum, yapmak zorunda kalıyorum ve sonra da buna alışıyor insan. Her insanın duygularını bastırdığı anlar vardır...Aslında müzikler illa bir amaçla dinlenmez. Bir insana "Neden müzik dinlemeyi bu kadar çok seviyorsun?" diye sorarsanız onun aklına türlü türlü sebepler gelir. Sebepsiz yere de dinlenebilir müzikler. Çok fazla da seçenekleri, türleri olduğu için her insan en azından bir türden müzik dinler diye düşünüyorum.

Müzik dinlemek o kadar güzel ki... Sözlü müziklerde istersen bağıra çağıra ona eşlik edersen istersen içinden mırıldanırsın. Bazen sözler çok anlamlı gelir, kendini bulursun ve ritimle çok güzel uyumuştur. Bazen ise sözleri sana hitap etmiyordur ama ritim hoşuna gidebilir, dinlersin. Gelelim sözsüz müziklere: Çoğu insan onları dinlenilecek bir şey olarak saymaz, beğenmez, saçma bulur ama bence sözlü müziklerden daha çok şey anlatırlar. Çünkü sen o ritim, o melodide istediğini hatta bazen istemediğini bile aklına getirebilirsin, düşünebilirsin. O anki ruh hâline, neler yaşadığına, aklında neler olduğuna bağlıdır. Ve sözsüz olanlar daha etkilidir çoğu zaman. Duygular daha çok ortaya çıkar. Gün geçtikçe de yeni yeni müzikler öğrendiğim için müzik listelerim de artıyor. Umarım herkes istediği müzikleri dinleyebiliyor, o tutkuyu yaşıyordur. Kimsenin böylesine mükemmel bir şeyden uzak kalmasını istemem doğrusu.

Safiyye Gülen

ŞARKILAR BİZİ SÖYLER

Şarkılar insana aynı anda farklı duygular hissettirebilir. Ya da insanın duygularını destekleyici niteliğe de sahip olabilir kimi zaman. Kendimizi mutlu hissettiğimiz zamanlar ya da güzel bir haber alınca daha enerjik şarkılara yöneliriz. Lakin biz üzgün olduğumuz vakit bir hüzün sarar ve daha duygusal daha hüzün veren şarkılara yoğunlaşırız. Bunun sebebi bizim o anki duygularımızı o tarz müziklerin daha iyi yansıtmasından kaynaklanır.

Genellikle mutlu olduğumuz zamanlar şarkıların ritmi yani müziği bizi kendine çeker ve hatta bazen ritim bizi alır götürür. Üzgün olduğumuz zamanlar ise şarkının sözlerine daha çok dikkat ederiz. Söylenen sözlerin kullanılan kelimelerin anlamlarına odaklanırız. “Yazar burada neden bu kelimeyi kullanmış, neden bu kelimeyi vurgulamış, bu cümleyi hangi duygularla oluşturmuş?”

Kısacası şarkılar; yazan kişinin duygularını, hissettiklerini, düşüncelerini bize yansıtır. Kalbinden geçenlerin aynası olur kimi zaman yazılanlar. İşte o sebeple çok yakın iki dostumuz olmalıdır kâğıt ve kalem. Anlatamadıklarımızı anlatmak için...

Ceylin ÇAKAN

ZİHNİN KONTROLÜNÜ ELE ALMAK

Düşüncelerimi seçmek, hayatımda beni en çok zorlayan ama aynı zaman da en çok güçlendiren şeylerden biri oldu. Gözlemledikçe fark ettim ki, zihnimden geçen her düşünceye kapılmak, beni kendimden uzaklaştırıyordu. Çoğu zaman olumsuz düşüncelerin ağırlığı altında ezilirken, hayatı daha güzel ve hafif yaşayabilmek için kendi düşüncelerimi seçebilmem gerektiğini anladım.

Düşüncelerimi seçmek, bir anlamda hayatımı yeniden inşa etmek demektir. Hayatımdaki küçük şeylerden keyif alabilmek, zorluklar karşısında daha güçlü durabilmek, umutla ileriye bakabilmek için öncelikle zihnimin kontrolünü ele almam gerekiyordu. Kendi içimde bir ses bana sürekli, “Bunu yapamazsın!” ya da “Ya yanlış yaparsan!” gibi korkutucu düşünceler fısıldadığında, onları fark etmeyi ve alternatif bir düşünce seçmeyi öğrenmeye başladım. Kendi zihnimle barışmak, içimde huzuru bulmak adına benim için çok kıymetliydi.

Eskisine göre artık, başıma gelen olaylara kıyasla daha sakin ve daha kabul ediciyim. Düşüncelerimi kontrol altına alabilmek; hayatımın iplerini elime aldığımı, gerçekten kendi yolumu çizebileceğimi hissettirdi.

Ash SAYDAM

SINIRLARI AŞMAK

Hayatta bazı şeylerin bir sınırı vardır. Dışarıdan gelen hamleler bazen canımızı yakabilir. İlk başta her şey normal gelir. Yavaş yavaş yükselmeye başlar sular. Aynı, bardağa su doldurmak gibi. Hatalara, yanlışlara göz yumarız. Affedebiliriz. “Bir şey olmaz” diyebiliriz. İçimizde hiçbir şüphe olmaz. Biraz zaman geçtikten sonra suyun yüksekliği artar. Sınıra daha da yakınlaşır. Artık bundan sonra, içimizdeki küçük bir şüphe oluşur. “Acaba bir şey olacak mı?”, “Daha da ileri gidecek mi?” şeklinde sorular sorabiliriz. Bu uzun bir süre böyle ilerler.

Zaman gelir ve zaman geçer. Artık sular kapıya dayanmıştır. İnsan, bu durumda o kadar kötü hisseder ki tarifi bile çok zordur. Çünkü inanmıştır, güvenmiştir, affetmiştir. Bu durumun içindeki insan sanki bir enkazın altında hisseder. Fakat çaresizdir ve artık yapacak bir şey kalmamıştır. Elinden bir şey gelmez ve öylece kalır. Artık sonu bekler, neler olacağını bilerek.

Su sınırı aşmıştır. Bardaktan sular seller akar. İnsanın umudu, güveni kırılmıştır. Artık eskisi gibi güvenemez, inanamaz, bağlanamaz, üzülemez, gülemez, yaşayamaz. O güveni kazanmak hiç kolay olmaz. Kalp bir kere kırılır ve onarması kırmak kadar basit olmaz.

Zeynep MEYDAN

ŞİİRLER

ÖYLE BİR GÜN

Öyle bir gün gelecek ki,
Ne elime kalem almak isteyeceğim,
Ne de bir cümle kurmak.

Bu yağmurlar içime akacak,
Sonra kapatacağım ışıkları,
Korkarak kendi karanlığımdan.
Ağlayacağım bazı geceler,
Uykularımdan nefes nefese uyanacağım.

Gerçek olanlar hayal gibi gelecek,
Hayaller ise gerçekler gibi.
Çıkmazlara sokacağım başımı,
Kulaklarımda sessizlik çınlayacak.

İlkin odama, sonra evime,
Bu şehre hatta ülkelere,
İçi boş bir dünya verseler,
Benim derdim içime sığmıyor,

Ben mi buna sığacağım diyecek,
Ellerimle geri iteceđim.

Kapıları kapatırım sonra,
Yalnız kalmak için,
Ki bilirsin, yalnızlığı hiç sevmem.
Öyle bir gün gelecek ki,
Ne için dışıma yetecek,
Ne de ben sana.

Zehra Sude TOKAT

ARADIM SENİ

Sonbaharda ağaçların döküldü yaprakları,
Yattım arasına düşündüm seni.
Sordum ağaca: “Sen neden ağladın”,
Dedi ağaç: “Düşündüm birisini...”.

Geldi ilkbahar açtı çiçekler,
Baktım çiçeklere gördüm seni.
Uzandım çimlere, baktım göklere,
Bulutlarda gördüm seni.

Geldi yaz gittim ıssız bir göle,
O an gördüm ki,
Sular kadar sonsuz ve derinmiş benim sevgim,
Kurtlarıncı kadar mühimmiş benim sevgim.

Geldi kış çıktım dışarı,
Aradım seni ama bulamadım,

Bekledim biraz yağdı kar,
Bir kar tanesinin berraklığında buldum seni.

Kafamda mı kurdum bilmem,
Ama öyle sevdim ki belki Mecnun'dan çok.
Aradım seni yine her yerde,
Çünkü hep aklımdaydın bıraktığın yerde.

İdris Mustafa ÖZEN

SEN, BEN VE İNSANLAR

Hadi kalk toparla kendini,
Hadi kalk iyileştir beni,
Hadi hadi,
Her zaman yaptığın gibi.

Kalk toparla eşyalarımı,
Görmeyelim artık şehrin ışıklarını,
Sorgulamayalım insanların bakışlarını,
Yapmayalım herkesin yaptıklarını.

Nedendir bilmem,
Ben durgunluk sevmem,
Bundandır hareketliliğimi benimsemem,
Koşmam, zıplamam, gülmem.
İnsanlar çok garip bakışlar atıyorlar,
Dinliyorlar ama anlamıyorlar,
İkisinin arasındaki farkı da bilmiyorlar.
Zaten pek de umursamıyorlar,
Sonunda bitti, geldik,

Yorulduk ama bitirdik,

Hiç ama hiç emin değildik.

Safiye GÜLEN

SENSİZ GÜNLERİM

Günler geçti aradan, bekliyorum seni.

Bıraktığın yerdeyim, zamanım çok.

Özlüyorum seni, saatler geçmek bilmiyor.

Sensizim, bu beni mahvediyor.

Sessizliğin içine düştüm elimi tutan yok.

Gözlerimde son bir umut, belki de gözyaşı.

Sensizliğin yolunu gözlüyorum, hiç bitmiyor.

Yürüyorum kararlılıkla, sonsuzluğa doğru.

Hayallerim soluyor, renkler kayboluyor.

Senin yokluğunu, iliklerime kadar hissediyorum.

Kalbimin derinliklerinde bir iz bıraktın,

Geçmiyor bu yara, sürgün artık oraya.

Yokluğun sarmaladı her yanıma.

Bekleyişim gitgide derinleşiyor.

Senin varoluşun beni ayakta tutuyor.

Anılarımızı hatırlamak, beni eritiyor.

Aslı SAYDAM

YÜREĞİMDEKİ HASRET

Uzakta bir ses, yankılanır içimde,

Her anı bir yara, sızı kalbimde.

Gözlerin bir galaksi, kaybolmuş yıldızlar,
Bir zamanlar yanımdaydın şimdi aklımda.

Geceleri düşünürüm yüzünü özlemle,
Bir daha kaybettim seni, içimde bir sızı,
Sokaklar sessiz, hepsi senin peşinde,
Kayıp bir aşk bu, gönlümde bir dert.

Güneş her zaman doğar, benim için karanlık.
Bir umutla beklerim, belki dönersin diye.
Zaman geçse bile hasretin dinmez içimde.
Kalbimde bir boşluk dolacak seninle.

Zeynep MEYDAN

HOŞGELDİN

Gönlümün,
Her bir köşesinde güller bitmiş,
Ağaçlar dans ederek bekliyor,
Papatyalar hazırlanıyor ilkbahara,
Beraber bekliyoruz gelmeni,
Yeşil sarmaşıklar dolanmış o kapıdan.

Beyaz kelebekler uçsacak,
Ağaçlar daha da dik durup,
Selamlayacak seni,
İlk başta seni aydınlatacak bir hüzme,
Pencerelerden girerek.
Ardından kediler koşacak taşlı yoldan,
Sonra o yoldan yavaş yavaş,
Sen geleceksin bana.

Ve iŖte kapı aılıyordur,
Dediklerimin olmasına ŖaŖırarak geliyorsun,
Eskisinden daha arı,
Tekrardan hoŖ geliyorsun gönlüme.

Zehra Sude TOKAT

BİR SABAH GÖRDÜM SENİ

Bir sabah gördüm seni,
O beni benden alan kara gözlerini.
Tanımak istedim seni,
Bilmek istedim neyi sevdiğini.
Bir akŖam gördüm seni,
O deniz dalgası saçlarını,
Anlamak istedim seni.
Bilmek istedim ne hissettiđin,
Bir sonbahar günü gördüm seni,
Duydum o mest eden sesini,
İŖte o gün tanıdım seni.
đrendim neyi sevdiğini,
Sonunda tanıdım seni.
Anladım seni,
đrendim ne hissettiğini,
đrendim neyi sevdiğini,
Ŗimdi göremiyorum seni,
Göremiyorum o kara gözlerini,
Bilmek istiyorum nereye gittiğini,
Bilmek istiyorum beni gerçekten sevdin mi?

Beyza Su EROL

ÖZLEM YOLU

Gözlerimde bir hüzün, aklımda bir ses,
Her anı hatırlatır, özlem dolu bir ses,
Bir zamanlar yanındaydım, şimdi çok uzaktayım,
Kalbimde bir boşluk, seni ararım her daim.

Sokaklar sessiz, hatıralar peşinde,
Bir gülüşün eksik, içinde derin bir sızı,
Gece olunca yıldızlar, kaybolur karanlıkta,
Her bir parıltıda, seni ararım yine.

Zaman geçse de unutulmaz izlerin,
Her hatıra acı, her gün biraz daha derin,
Bir gün belki döner, özlemim diner,
Ama şimdi hasretin, içimde bir yanar.

Muhammet Ali SONGUR

SADECE BİR CÜMLE

Bazen kelimeler bambaşka gelir,
Bir evet de bile sorgu sual.
Bir kargaşa olur satır arasında.
Her yeri her yerde bir oda gibi.
Yeri gelir bir böceğe çiçeğe benzetir.
Yeri gelir bir insanı eşyaya.
Sonra yine bir kargaşa,
Sonra yeni bir sayfa.
Ne anlatabilir ki insana,

Birkaç çizginin oluřturduėu harfler,
Birbirine yapışık kelimeler,
Ve birbirini tamamlayan cümleler.
Bazen bir savař meydanı,
Bazen bir mutluluk,
Bazen bir heyecan,
Bazen bir acı,
Bazen de sadece bir cümle olur gelir,
Satır arasına sıkışıp kalan,
Bir cümle işte,
Sadece bir cümle.

Beril şAHİN

HİSSEDİLİR AŞK

Nereden bařlasam bilemiyorum.

Var mıdır gözlerin gibisi.
Baktıkça akıyor gönlüme.
Ölünün mezarından karanlık olur akşamları.

Sabahları güneřten parlak,
Ela desem ela değil,
Yeni bir renk oluřturmuřlar adeta,
Keşke her iek sen koksa,
Yağmur damlaları düřtükçe,
Senin adını ansa.
Bu esen rüzgarlar bana,
Seni getirse,
Düşüncesi bile gülümsetir insanı.

Yanımdayken özlerim seni,
Başını başka tarafa çevirsen hasretini çekerim,
Sana bakarak geçirsem yıllarımı,
Kaybetmem hiçbir şeyden.

Etsem etsem,
Kendimi kaybederim o kadar.
Sevgin gittikçe büyüyor içimde,
Ellerime vuruyor, bu dizeler ortaya çıkıyor.
Gözlerime taşınca,
Parlıyor yıldızlar gibi,
Dudaklarıma varınca,
Tebessüm belirir hemen,
Tek isteğim var şimdi,
Gündüzlerim seninle,
Gecelerim senin rüyalarınla dolsun,
Anlatılmaz ama hissedilir aşkım benim.

Zehra Sude TOKAT

KALDIRIM KARINCALARI

Dalgalar vurduğunda karaya,
Sular durulduğunda,
Gecenin aydınlatmadığı,
Bir yıldız olduğunda.
Kestane çiçeğinin dalına,
Bir arı konduğunda,
Güneş biraz daha parlar,

Karanlık solduğunda.

Kaldırımında bir karınca,
Sokak lambasında tek bir sinek,
Beton yollarda tek bir insan,
Hepsinin işi aşkın başından,
Ağustos böceği ölür yalnızlıktan.

Zeynep Azra ATABAY

İÇİMDEKİ SONBAHAR

Kalp toprağına gizlenmiş,
Issız bir güz var,
Ve kurumuş ağaçlar,
Gibi titreyerek üşüyen sevgimle,
Belki de ilk kez konuşuyorum.
Sarı yapraklar kadar,
Masummuş sonbahar,
Ben onu anlıyorum.

Anlıyorum ki,
Gökyüzü her çığlık atışında,
Benim gizli mevsimlerim,
Yalnızlığı yaşıyor.
Evet, mevsimler bile yalnızlığı yaşıyor,
“Elimden tut seni götüreceğim” diyor.
Kalbimin derinliklerine gömülmüş solgun, dikenli güllerim,
Bakıyorum ki benden yaşlı.
Nasıl olabilir diyorum,
Sonra aklıma bir gününü,
Bir yıl diye yaşadığım dünler geliyor.

Aldı beni yağın rahmetin kokusu.
Bulutlardan sarı kahverengi yapraklar dökülüyor.
Ağaçların dallarında damlalar var.
Karanlık, sisli ve de ıslak bir,
Yoldayız şimdi,
Yürüyoruz diğer kayıp umutlara,
Daha da solacak olan baharlara.

Zehra Sude TOKAT

YÜREKTEN GELEN ÖZLEM

Ne bir günaydın,
Ne bir iyi akşamlar,
Ayrıldı yollar,
Sen ayrı yolda,
Ben ayrı yolda,
Kesişmez yollar.

İstemedi oldu,
Kader mi vurdu?
Bu ayrılık,
Bu hasretlik,
Bizi de buldu

Daha kaç yıl böyle geçecek?
Yıllar tükenip, ömür bitecek.
Dönsen de dönmesen de,
Hüznüm bitmeyecek

Zaman geçse de,
Kalbimde yerin var,
Her an hatırlatır,
Bu yaralı yar,
Gözlerimde yaşlar,
Yüreğimde ateş,
Sensiz geçen her an,
Bir başka cehennem.

Muhammet Ali SONGUR

ÖYKÜLER

DEHLİZDEKİ SANDIK

Yazın ortalarıydı... Ege'de bir kasabada, kasabalılar bir dehliz girişi buldular. Durumun ciddiyetini fark eden kasabalılar hemen Kültür ve Turizm Bakanlığına bildirdiler ve onlar gelmeden o kısmı girişe kapattılar. Bakanlığa haber ulaştıktan hemen sonra o bölgeye ikiz kardeş olan Ada ve Mehmet'i kasabaya atadı.

İki hafta sonra...

Ada:

— Mehmet! Mehmet kalksana daha kasaba da bilgi toplamamız lazım geç kalıyoruz. Mehmet!

Ada'yı kasabaya varduktan beri heyecan basmıştı. Arkeolog olarak İstanbul dışında ilk defa birlikte görev alacaklardı fakat bu durum Mehmet'in pek de umurunda değildi o uykusunun tatlılığına kendini bırakmış Ada'nın söylenmelerine aldırış etmeden uyumaya devam ediyordu. Bir müddet sonra dayanamayan Mehmet:

—Ada daha sabahın yedisi ne bu acele kasabalılar daha uyuyordur taşlarla mı konuşacaksınız? bunu duymazlıktan gelen Ada:

—Emin ol kasabalılar senin gibi tembel değildir ayrıca biz çıkana kadar saat dokuz olur bu yüzden hadi kalk! Mehmet, Ada'yı ikna edemeyeceğini fark edince kalktı ve hazırlanmaya başladı.

İki saat sonra...

Kasaba merkezine vardıklarında ilk olarak kahveye uğrayıp kasabalılara dehlizi nerde bulduklarını sordular ve etrafi dolaşmaya başladılar... Ertesi gün bilmeleri gereken bütün bilgileri öğrenmişlerdi bu nedenle dehlizin olduğu konuma gitmeye karar vermişlerdi. Bir buçuk saat sonra...

Zeytinliğin içinde, dehlizin tam konumunu saptamaya çalışırken aniden Ada bir çalılığın içine düşüverdi. Aslında bu düşüş işlerine gelmişti çünkü düştüğü yer dehlizin girişini açmıştı. İkisi de fenerlerini ve geçtikleri her yola işret bırakarak ilerlemeye başladılar. Bir müddet sonra geniş bir avluya vardılar. Bu avluda gerçekten ilgi çekici bir şey buldular. Buldukları şey gerçekten ağır olan bir sandıktı. İkisi de bir ucundan tutup geldikleri yoldan geri çıkışa vardılar. Çıkışta sandığı zorladılar ve açmayı başardılar sandıkta bir sürü altın ve bir not vardı. Mektupta şöyle yazıyordu:

“Bu paraları devletine teslim et.”

Mektubu okuyan ikizler kasaba merkezine döndüler ve Bakanlığa bu durumu bildirdiler. İki hafta sonra İstanbul'a dönerken yeni maceralara yelken açtıklarını hissediyorlardı...

Defne AĞCA

NANCY ve YAŞAM AĞACI

1.BÖLÜM: MASAL

Zamanın birinde halkın mutluluk ve bereket içerisinde yaşadığı, yardımlaşmanın kendileri için bir ilke olduğu, huzur içerisinde yaşayan güçlü bir imparatorluk varmış. Bu imparatorluk zamanının en ileri teknolojisine sahipmiş ve bu durum onları diğer krallıklara göre tehlikeli kılmış. Diğer krallıklar imparatorluğa göre güçsüz oldukları gerçeğini kabul etmiyorlarmış. Kıskanmışlar.

Küçük kız büyükannesini nefesini tutmuş bir şekilde dinliyordu. Büyükannesi ona hep eğlenceli hikayeler anlatır, düşünerek uykuya dalmasını sağlardı.

—Büyükanne neden kıskanmışlar? Herkes mutlu değil miydi?

Meraktan parlayan gözleri ile büyükannesinin gözlerine baktı.

—Kıskançlık en korkulması duygudur küçüğüm. Zamanla anlayacaksın. Ama şimdi sabırla dinlemeyi öğrenmelisin. Devam etmemi ister misin?

Küçük kız başını hızlıca aşağı yukarı salladı. Bunu yaparken sapsarı saçları havada süzüldü. Küçük kızın heyecanı büyükannesini güldürdü.

—Bu imparatorluğun güçlü olmasının sebebi, imparatorluk ailesinde nesilden nesile geçen bir kitapmış. Kitapta geçmişte yapılan bütün hatalar varmış. Böylece aynı hatalar bir daha yapılmayacaktı. Yıllar huzurla geçerken diğer krallıkların kıskançlığı artmış. Bu kıskançlık diğer kıtalara da yansımış. Öfke, kıskançlık ve korku yan yana gelmemesi gereken duygulardır ama olan çoktan olmuş. Bir gün gizlice -diğer kıtalarda dahil olmak üzere- bir plan için buluşmuşlar.

Küçük kız kendini tutamadı ve yine sordu:

—Büyükanne ne planı yapmışlar?

Büyükannesi hafifçe gülümsedi ve cevapladı,

— İmparatorluğu ortadan kaldırmak, tarihten silmek. Planı gerçekleştirecekleri gün kesinleşmiş. İmparatorluk ailesinin tek çocuğu olan prenses Catherine'in Debutante balosunun olduğu gün. Aynı zamanda İmparatorun halefi olduğu açıklanacaktı. Küçük kız:

—Büyükanne Debutante ne demek? diye sordu.

—Debutante balosu 16 yaşına girmiş genç kızların sosyeteye adım attığını simgeleyen bir balodur. Yeni arkadaşlar edinmek gibi düşünebilirsin. Ama bu eskiden vardı artık yok, sonuçta okul var.

Küçük kız büyükannesi hikâyeyi anlatmaya başlayacakken yerinde duramıyordu. Bunu fark eden büyükannesi:

—Bir şey mi soracaksın küçüğüm? diye sordu ve sorarken dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

—Bu çok acımasızca. Yeni arkadaş edinmesini engellemeleri ve üstüne ailesini elinden almaları çok üzücü, derken gözleri dolmuştu. Büyükannesi sapsarı ipek saçlarını okşadı küçük kızın ve devam etti anlatmaya,

—Planın gerçekleşeceği gün gelmiş. Prensес Catherine en iyi terziler tarafından dikilmiş elbisesi ve imparatorluğun en iyi kuaförlerinin yaptığı altın sarısı saçları ile göz alıcıymış. Zaman hızlı geçmiş. Baloda haleflik duyurusu yapılacak iken plan gerçekleştirilmiş. İmparator ve İmparatoriçe prensesi korumak için hayatlarını feda etmiş. Koruma olan askerler çoktan ortadan kaldırılmış. Balo salonundaki tüm soylular hayatlarını kaybetmiş ancak tüm plan, saraya yönelik değilmiş. Sarayın dışında halk prenses için kutlama yaparken rengarenk süslemeler tek renge bulanmış, halk gözlerini sonsuz uykuya kapatmıştı.

Küçük kız gözünden düşen bir damlalara aldırış etmeden sordu:

—Büyükanne annem de onlarla aynı yerde midir? O da gözlerini sonsuz uykuya kapattı demiştin. Yatağı rahat mıdır?

Büyükannesi hüzünlü bir gülümsemeyle:

—Evet küçüğüm. Aynı yerdeler ve yatağının rahat olduğuna eminim, dediğinde küçük kız gülümsedi.

—Plan gerçekleştikten sonra kimsenin hesaba katmadığı şey prensesin ortadan kaybolmasıymış. Prensес sarayda yaşadığı süre boyunca tam bir baş belasıymış ve saraydaki neredeyse her gizli geçidi biliyormuş. Bu bilgisi sayesinde kaçmış ve bir daha görülmemiş. İmparatorluğun her yerinde aramışlar ancak izini bile bulamayınca ölü olarak kabul etmişler.

—Başlangıçta halk isyan etmiş, savaşmışlar ancak hem azınlık olmaları hem de savaşmak konusunda eğitimleri olmayışı onları yavaşça vazgeçirmiş. Eskiden topraklarda hüküm süren neşe, huzur yokmuş. Kimse kimseyle yardımlaşmıyormuş. Eskiden herkesin inandığı sihir ve efsaneler imparatorluk gibi tarihin tozlu raflarına kaldırılmış. Tabii bunlar yaşanırken başlangıçta verilen sözler tutulmamış. Hepsi daha fazla toprak istiyormuş. Bu durum çözüme kavuşturulamamış. Ve sonuç olarak iç çatışmalar yaşanmış. İmparatorluk bölünmüş, halk

yoksullaşmış. Halkın eski davranışları yok olmuş yerlerine bencillik, öfke gelmiş. En yakınlarına sanki duygudan yoksunmuşçasına eziyet ediyor, onlardan çalışıyorlarmış.

—Büyükanne bu çok üzücü. Neden en yakınlarına kötü davranmışlar. Ben yakınlarıma zarar vermek istemezdim. dedi. Büyükannesi gülümsedi ve cevapladı:

—Onların da yaşatmaları gereken aileleri vardı. Yoksa isteyerek yaptıklarını sanmam.

—Yıllar yılları geçmiş. Halk artık alışmış. Fakat beklemedikleri bir duyuru tüm duygularını yeniden yerine getirmişti. İmparatorluk ailesi ve hatta imparatorluk direkt olarak tüm kitaplardan silinecek, portreleri yakılacakmış. Tarihten tamamen silineceklermiş. Bunu duyan halk artık dayanamamış ve tekrar isyan etmiş ancak bu da pek işe yaramamış. Sayıca azınlıkta kalmış ve yeterli kaynakları yokmuş. Sonuç yine aynı o gece gibi yerlerin aynı renge boyanmasıyla sonlanmış. Fakat yine de hala yaşayanlar vardı ki bu masalı yazmışlar ve saklamışlar. Böylece ben de sana anlatabildim.

Küçük kız bu masalı çok sevmişti ancak hala aklında sorular vardı.

—Büyükanne prensese ne oldu? Halkı bu hale gelirken neredeydi?

Büyükannesi düşünür gibi elini çenesine yaklaştırdı ve hafifçe dokundu.

—Bazı söylentilere göre dünyanın özünde bulunan bir ağaç varmış. Bu ağaç dünyada ve zamanda yaşanan her şeyi kayıt altında tutar ve bilirmiş. Sihrin kaynağı olarak bilinirmiş. Ve kim bilir belki de zamanı değiştirebilirmiş bile. Prenses de bu ağacı aramaya gitmiş. Ailesini ve halkını kurtarmak için zamanı geriye almak istemiştir belki. Bu gece sana uzun bir hikaye anlattım artık uyumalısın küçüğüm.” dedi ve sapsarı saçlarını okşadı. Küçük kıza yatağına yatırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. İyi uykular Nancy dedi ve odadan yavaşça çıktı.

Küçük Nancy uykuya dalmadan tüm bu masalı düşündü. Ya prenses Yaşam Ağacını bulsaydı? Halk eski neşeli ve huzurlu yaşamına döner miydi? Soruları ardı ardına kafasında canlanıyor, sorulara cevap düşünürken uykuya bir adım daha yaklaşıyordu. Bu masalı her gün dinledi ve hep aklında sorularla uyuyakaldı.

2.BÖLÜM: GÖREV

Yıllar geçti ve Nancy 16 yaşına girecekti. Hem de sadece iki gün sonra. Tabii yıllar geçtikçe Nancy de değişmiş, masalı dinlemeyi bırakmıştı. Artık masala inanmıyor, yatmadan önce düşünmüyordu.

Büyükannesinin isteği üzerine okul çıkışı annesinin mezarına ziyaret için yola çıkmıştı. Kafasında bir sürü soru dolanıyordu çünkü doğum gününden bir hafta önce bile olsa mezarlığa gitmesini istemezdi. Doğum gününü kasavetlendirdiğini düşünürdü. Garip inançları olduğu kesin, diye düşündü. Bir kere masallara inanıyordu. Bu bile başlı başına saçmaydı.

Mezarlığın kapısından içeri girince direkt olarak gözleri büyükannesini buldu. Annesinin mezarının önünde oturuyordu. Gözleri kızarmıştı. Nancy büyükannesine doğru ilerledi. Büyükannesi Nancy’yi fark edince gülümsedi ve yavaşça ayağa kalktı.

Büyükannesi hafif bir gülümsemeyle,

—Sana küçükken her gece okuduğum masalı hatırlıyor musun? Çok severdin, dedi.

Nancy başını aşağı yukarı sallayınca devam etti,

—Bu bir masal değildi. Bu bizim atalarımızın hikayesiydi. Prenses Catherine bizim atamız ve Yaşam Ağacını aramaya gitmesi bir gerçek. Tarihten silindiler ve bu nedenle şu an sadece masal diye anlatılıyor.

Nancy gözlerini kırıştırdı ve ne diyeceğini bilemedi.

—Büyükanne sen benim annem gibisin. Beni büyüttün ve seni çok seviyorum ancak sence de bu biraz uçuk değil mi? İstersen eve gidelim sen de dinlen. O sadece bir masaldı.

Büyükannesi kaşlarını çatmıştı. Sinirlendiği belliydi ancak iç çekti ve sakin haline döndü.

—Bende senin gibi tepki vermiştim ancak gerçek bu. 16 yaşına geldiğinde görev sana devredilir. Yaşam Ağacını bulma görevi.

Kısa bir süre durakladı.

—Prens Catherine kişisel muhafızıyla kaçtı ve Yaşam Ağacını bulmaya kendini adadı. Muhafızı bu süreçte hep yanında oldu ve bu onların aşkının filizlenmesine yol açtı. Bu arayışı çocukları olduğunda bıraktı ancak günlüğünü kızına emanet etti ve o da kendi kızına. Böylece nesilden nesile günlük dolduruldu. Ben de doldurdum küçük bir kısmını. Şimdi sıra sende. İki gün içerisinde yolculuğuna çıkmalısın. Vaktin az hızlı olmalıyız. Valizin hazır zaten yapman gereken şey günlüğü dikkatlice okumak.

Nancy’yi arkasında bırakarak mezarlıktan çıktı. Nancy olduğu yerde donakalmıştı. Gerçek miydi değil miydi bilmiyordu ama emin olduğu şey büyükannesinin onu evden 16 yaşında atacağıydı. Hem de saçma sapan bir masal yüzünden. Hala büyükannesinin anlattıklarına inanamayan Nancy eve vardığını fark etmemişti. Eve girdiğinde büyükannesini göremedi ve kendi odasına ilerledi. Gerçekten valizimi toplamış, diye düşündü Nancy. Büyükannesinin kendisine seslendiğini duyunca büyükannesinin odasına gitti. Elinde ahşap bir kutu vardı. Bir kitabın sığacağı kadar bir kutu. Büyükannesi kutuyu Nancy’ye uzattı ve,

—Bu günlük, yüzyıllarca korundu ve sen de ona iyi bakmalısın. Şimdi odanda incelemeye başla. Doğum gününe kadar da dinlen. Son dinlenişin olabilir.

Son cümleyi oldukça kısık bir sesle söyledi.

—Büyükanne istersen bana anlattıklarını kâğıda dökelim. Çok tutar, dedi gülerek Nancy. Ancak büyükannesi bu esprisinden hoşlanmışa benzemiyordu. Nancy sessizce odasına kaçtı. İki gün sonra ne yapacağını düşündü. Okulu, arkadaşları ne olacaktı? Zaten inanmıyordu hala. İç çekti ve kitabı kutunun içerisinden çıkardı. Çok eski deri bir defterdi. Yaprakları sararmıştı. Kitabı açtığında çok güzel bir el yazısı ile yazılmış isim gördü. Catherine Solar. Gerçekten doğru muydu? diye düşündü. Emin olamasa da yapmak zorundaydı. Kitabın kalan sayfalarında gezilen yerler vardı. Bazı bitkilerle ilgili bilgiler de yazılmıştı ama ilgisini çekmediği için sayfayı çevirdi. Sayfalardaki yazılar gittikçe değişiyordu. Yazıların altlarında isimler vardı. En son sayfalara gelince gördüğü isimle donakaldı. Charlotte Solar. Annesi. Belki biraz da olsa annesiyle ilgili bir şeyler öğrenme umuduyla okumaya başladı. Fakat sadece gittiği yerler yazılmıştı. Şimdi ise ne yapacağını düşünürken son sayfanın bir kısmının yırtık olduğunu fark etti. Son sayfayı açınca yırtık olmadığını, sayfanın başka bir sayfaya yapışmış olduğunu fark etti. Yavaşça sayfayı açınca sayfada bir cümle olduğunu gördü. Yazı Catherine’in yazısıydı.

“Lignum vitae protegit amissum. Eum invenire non potes, te invenire potest.”

Özel dersleri sayesinde hangi dil olduğunu biliyordu ancak tam olarak çevirebilecek seviyede değildi. Latince çeviri kullanarak çevirdiğinde çıkan şey kafasını daha çok karıştırmıştı.

“Yaşam ağacı kaybolanları korur. Sen onu bulamazsın, o seni bulabilir.”

Eğer bu doğruysa neden ben bunu aramak zorundayım, diye düşündü Nancy. Kitabı daha dikkatli inceledi ve bu notu kimsenin görmediği belliydi. Kaybolmak derken ne kastediliyordu?

Zaman hızlıca geçti ve Nancy valiziyle odasından kapıya doğru ilerledi. Büyükannesinin gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarmıştı. Nancy’ye sıkıca sarıldı ve yanağından, gözlerinden, alnından öptü. O kadar sıkı sarıldı ki Nancy nefes alamıyordu. Büyükannesi:

—Hoşça kal küçüğüm.

Nancy belki de son kez büyükannesine sarılmıştı. Birkaç saat geçti ve Nancy hala şaşkındı. Sanki son kez görüşmüşlerdi de büyükannesi öyle bir tepki vermişti. Nancy kaybolması gerektiğini biliyordu ama birisi nasıl bilerek kaybolabilirdi ki? Bu mümkün bile değildi. Yapabileceği tek şey bilmediği yerlere gitmekti. Neyse ki hesabında yüklü miktarda para vardı. İki ay geçti. Koskoca iki ay. Ancak Nancy hala hiçbir iz bile bulamamıştı. Büyükannesi aramalarına cevap vermiyordu ve bu Nancy'yi daha da üzüyordu. Arkadaşlarına bu maceradan bahsedemeyeceği için dünyayı gezdiğini söylüyordu. Nancy artık bıkmıştı. Altı farklı ülke gezmişti. Kendi ülkesini özliyordu. Kendini bu dünyada çok yalnız hissediyordu.

3.BÖLÜM: YAŞAM AĞACI

Bir ay daha geçip gitti. Nancy otel odasında uyumak için yatağa uzanmıştı. Büyükannesinden hiç haber alamıyordu. Arkadaşları onunla iletişimi azaltmış, haftada bir saat bile zar zor konuşuyorlardı. Kendini oradan oraya süzülüyor, kaybolmuş gibi hissediyordu. En sonunda uykuya yenik düştüğünde bir esinti hissetti. Bu mümkün değil, diye düşündü Nancy. Kapı ve camlar kapalıydı. Gözlerini zorla açtığı anda aniden kapattı. Tekrar açtığı anda gözü zar zor alışmıştı ışığa. Odası zifiri karanlıkken şu an bulunduğu yer bir ormandı. Hem de rengarenk bir orman. Biraz ilerlediğinde gördüğü şey bembeyaz ağaç kökleri idi. Köklere yaklaştıkça yorgunluğu azalıyor, enerjiyle doluyordu. Kökler parlıyordu. En sonunda köklerin bağlı olduğu gövde ortaya çıkmıştı. Bembeyaz parlak bir Hyperion-115 metrelik boyuyla dünyanın yaşayan en uzun ağacı vardı. Gümüş rengi ve altın rengi karışımı yaprakları vardı. Ağaca yaklaşıncaya ağacın bir çehreye sahip olduğunu fark etti. Ağaca yaklaştıkça içi tedirginleşti. Bir ağacın çehresi olamaz, diye düşündü. Hemen ardından gür ama huzur veren bir ses işitti:

—Beni diğer ağaçlarla kıyaslama lütfen ben yüceyim onların aksine. Ben yüce Yaşam Ağacıyım. Sen de Catherine'in torunlarından olmalısın. Sonunda başardı anlaşılın.

Nancy olduğu yerde kaskatı kesildi. Ne diyeceğini bilemez halde dururken ağzından sadece bir kelime çıkabildi:

—Evet.

Yaşam Ağacı gülümsedi ve konuştu:

—Senin buraya gelme nedenini biliyorum ve zamanında verdiğim sözü yerine getirmek için istediğini yapacağım ancak bu basit olmayacak. Zamanla oynamak çok tehlikelidir. Zamanda yapacağın küçük bir değişiklik bile başka bir ruhun yok olmasına sebebiyet verebilir. Başka ruhların yok olması ve belki de yaşamamaları gereken hayatı yaşamalarına neden olman sebebiyle cezalandırılacaksın ve yüksek ihtimalle yok olacaksın. Bunu kabul ediyor musun? Hala vazgeçebilir ve hayatına devam edebilirsin.

Nancy'ye düşünmek için uzunca süre tanıdı ve Nancy kararını vermişti. “Belki bir sebep vardır, o da geçmişi düzeltmek.” dedi ve kabul ettiğini belirtti.

—O zaman sana söylediklerimi yap. Yapraklarımdan birini kopar ve suyu çıkana kadar ez. Çıkan suyu iç ve gitmek istediğin zamanı üç kez tekrar et sesli bir şekilde.

Nancy tarihi çok iyi biliyordu. 21 Mart 1578. Bahar Festivali. Kendi doğum günüydü.

— Unutma sadece 12 saatin var bu sürenin dışına çıkamazsın.

12 saat, diye düşündü Nancy. Yaşam Ağacının tarifine harfiyen uydu ve suyu boğazından akıttı. “21 Mart 1978, 21 Mart 1978, 21 Mart 1978” dedi ve her şey beyazlaştı. Son gördüğü şey Yaşam Ağacının şefkatli yüzüydü. Gözünden düşen bir damla yaş, yeri bulamadan kız çoktan ortadan kaybolmuştu.

4.BÖLÜM: SON MU?

Nancy baş ağrısı ile gözlerini açtı. Bulunduğu yeri görünce şaşkına dönmüştü. Rüya değilmiş, diye düşündü. Başarmıştı. Sevinçle ayağa kalktı ve etrafı inceledi. Altın rengi işlemelerle kaplı bir duvar vardı. Mobilyalar koyu renkli ahşaptandı ancak altın rengi işlemelerle süslenmişti. Bir oda bile böyleyse balo salonunu düşünemiyorum, diye mırıldandı. Hemen odadan çıktı ve portrelerle dolu koridoru hızlıca geçti. Gözleri bir hizmetçi arıyordu ve sonunda bulmuştu. Hizmetçinin kolunu kavradı ve onu durdurdu. “Bir sorun mu var?” diye soran hizmetçiye:

—Bugünün tarihi nedir ve saati söyleyebilir misin? diye sorunca hizmetçi yargılayıcı gözlerle Nancy’yi süzdü ve cevapladı:

—21 Mart öğlen 12.00.

— Bunu nasıl bilmezsin bugün değerli prensesimizin doğum günü hem de Debutante balosu var, dedi ve kolunu çekerek işine devam etti. Henüz öğlen vaktiydi ve daha altı saati vardı ancak acele etmeli ve İmparatoru uyarmalıydı. İmparatoru kendine inandırması için gereken şey de prensesti. İmparator körü körüne kızına inanırdı. Aceleyle sarayda prensesi aradı ancak bulamadı. Birkaç kişiye sordu ve en sonunda bir muhafız bahçede olduğunu söyledi. Nancy bahçeye koştu ve onu gördü. Altın sarısı saçları hafif esen rüzgarda süzülüyor, elbisesi bembeyaz tenini parlatıyordu. Çardakta oturuyor ve çay içiyordu. Nancy çardağa doğru koştu ancak prensesin muhafızları Nancy’yi durdurdu. Nancy sakinliğini korumaya çalışarak “Prensese bir bilgi vermek için geldim. Hayati bir önem taşıyor.” dedi ve prensesin ilgisini çekmişti bile. Tabii giyimi bile merak uyandırmasına yol açıyordu. Nancy gelecekte geldiğini ve o gün olacak her şeyi anlattı. Prensese bölmeden dinledi ancak inanmadığı belliydi. Prensese:

—Sana neden inanmalıyım? Kanıtın var mı?

Nancy kitabı hatırladı. Hemen çantasından çıkarmaya kalktı ancak muhafızlar kılıçlarını çoktan boğazına dayamıştı bile. “Sadece bir kitap çıkartacağım. Sakin olun.” dedi ancak kendi sesi bile titriyordu. Kitabı çıkartması ve prensese göstermesiyle prenses hayatının en büyük şokunu yaşamıştı. Çünkü o defter kendi günlüğüydü. Prensese en sonunda inandı ve İmparatorun yanına gitti. Tüm önlemler alındı ve diğer ülkelerden gelen kişiler detaylıca incelendi. Balo vakti geldiğinde Nancy için kıyafet hazırlanmışlardı. Nancy balo salonuna adım attığında kalbi güm güm atıyordu. Sesi bir kilometre öteden duyulabilirdi. Gece Nancy çok eğlenmişti. Belki de eğlendiği son gündü. Suikast engellenmişti. Akan tek bir damla kan bile yoktu. Artık her şey bitmişti. Nancy’nin aklı büyükannesine gitmişti. Acaba şuan var mıydı yoksa başka bir ailenin üyesi miydi? diye düşünmeden edemedi. İmparator ve İmparatoriçe, Nancy’ye ödül teklif ettiler ancak Nancy kabul etmedi. Birkaç saat geçti ve saat gece yarısına yaklaştı.

Nancy yavaşça saydamlaşıyordu ve kimse olanlara anlam veremiyordu. Nancy ise zamanının geldiğinin farkındaydı. Saat neredeyse gece yarısını gösterirken Prensese Catherine, Nancy’nin elini tutmaya çalıştı ancak Nancy artık havadan farksızdı. Prensese gözleri dolmuştu:

—Teşekkürler. Çok teşekkürler. Sen olmasaydın buradaki kimse mutlu olamayacaktı. Sakın unutma biz senin yanındayız ve asla unutulmana izin vermeyeceğiz Nancy Solar.

Nancy’nin gözünden akan bir damla bu sefer yerini bulduğunda Nancy yok olmuştu. O günden sonra Nancy bir kahraman olarak tanındı ve onun için binlerce belki de milyonlarca kişi dua etti.

5.BÖLÜM: YOK OLMAK?

Nancy kendini yok olmak için hazırlarken hiçbir şey olmamıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Uzun bir süre karanlıkta bekledi ve belki de yok olmak budur, diye düşündü. Bir süre sonra tatlı bir esinti hissetti. Aynı o gece gibi. Karanlıkta olduğu süre boyunca hiçbir şey hissetmemişti ve bu bir işaretti belki de. Gözlerini açtığında gözleri kamaştı ve yine o ormana döndü. Yaşam Ağacının olduğu ormana. Yaşam Ağacının yanına gittiğinde ağaç gülümsedi ve konuştu:

—Tekrar hoş geldin Nancy. Bu sefer buraya gelmenin sebebi sonsuzlukta kaybolman ve seni himayem altına almam gerekiyor. Nancy şaşkınca gözlerini açtı,

—Nasıl mümkün olabilir? Ben yok olmalıydım, dedi ve Yaşam Ağacı gülümseyerek,

—Senin için edilen dualar milyonları aştı. Kahramanlığından bu yana yüzlerce yıl geçmesine rağmen hala anılıyorsun. Bu sebeple yok olma cezan iptal edildi ve yerine benim ormanımda diğer ruhlarla yaşamana karar verildi, dedi ve yolu Nancy için açtı.

Nancy yolda ilerlerken ruhların ileride kendisini beklediğini fark etti. Onlara yaklaşınca sapsarı saçları ve bembeyaz teni ile etrafa neşe saçan kişiyle göz göze gelince gülümsedi. Oraya doğru koştu ve Catherine'e sarıldı. Tanıştıkları kısa süre içerisinde yakınlaşmışlardı. Catherine'in arkasındaki kişileri görünce gözleri dolmuştu. Annesi ve büyükannesi. Onlara da sarıldı ve özlem giderdi. Böylece sonsuza dek beraber yaşadılar.

Zeynep Işık İBİŞ

TUVAL

Bir gün arabama bindim ve ne zaman kendimi kötü hissetsem gittiğim yere gittim. Bazen nedensizce kendimi kötü hissediyordum. Ama oraya gittiğimde içimdeki o kötü his gidiyordu. Orası bana huzur veriyordu. Gittiğim yer çok güzel manzarası olan bir yerdi. Aynı zamanda çoğu kişi burayı keşfetmemişti. Ne zaman oraya gitsem, kimse olmuyordu. Yine gitmeye karar verdim. Geldiğimde bir bisiklet olduğunu fark ettim. Şaşırmıştım. Her zaman geldiğim bu yerde ilk defa bisiklet görmüştüm.

Arabadan indim. İleride oturan iki kişi gözüme çarptı. Sanırım abla kardeşlerdi. Çok ses çıkarmamaya özen göstererek arkalarındaki çimenlere oturdum. İzlemeye başladım. Kızın elinde beyaz bir tuval vardı. Yanında ise sırayla dizilmiş renk renk boyalar... Dalgalı saçları ve pembe elbisesiyle çimenlerin üstüne serdiği örtünün üzerine oturuyordu. Elindeki fırçalarla tuvale rastgele çizgiler atıyordu. Yanında oturan kız kardeşi olmalıydı. O da beyaz elbisesiyle ablasını izliyordu. Kıvrık saçındaki beyaz kurdelesini dikkat çekiyordu. Onları izlemek beni mutlu etmişti. Ablası yanındaki küçük sepetten bir avuç kiraz aldı ve kardeşine uzattı. Ablası ise hala manzara resmine devam ediyordu.

Gökyüzündeki pembe renkte olan bulutları çiziyordu. Ablası fırçayı boyaya batıracağı anda kardeşi gökyüzünü gösterirken eline aldığı kirazların bıraktığı izler tuvaldeki pembe bulutlara bulaştı. Kardeşi bu dokunuşun resmi mahvettiğini düşünüyordu. Fakat ablası onun gibi düşünmüyordu. Ablası kardeşinin elini tuttu ve olduğu gibi tuvale sürdü. Kardeşi ablasının ne yaptığını anlamadı. Sonrasında fark etti ki resmi mahveden bu dokunuş aslında resmi güzelleştirmişti. Ablası resmini tamamladı ve sağ alt köşeye imzasını attı. Yaptığı manzara resmi gördüğüm en güzel resimdi. Onları daha fazla izlemeyi çok isterdim fakat saatin geç olduğunu fark ettim. Yine ses çıkarmadan arabama bindim ve oradan mutlu bir şekilde uzaklaştım...

Almila Sevede DÖRTKOL

ZAMANIN ŞİİRİ

Kütüphanede dolaşırken, eski bir kitabın sayfalarını karıştırdım. Sararmış ve köşeleri yıpranmış. O an dikkatimi çeken, kitabın arasına sıkışmış bir kâğıt parçasıydı. El yazısıyla yazılmıştı ve şöyle yazıyordu:

“Kimse düşlerine yetişemez ve kimse geçemez bir adım bile; bu yüzden sıkıntı verir zaman, sonsuz olur, insanın küçücük ömrünün karşısında.”

Şiir, zamanın insana ne kadar ağır geldiğini ve insanın hayallerine asla tam anlamıyla ulaşamayacağını anlatıyordu. Her bir kelimesi, hayatın kısa ama zamanın nasıl sonsuz bir yük olduğunu hissettiriyordu. O an, şairin bu derin anlamlı şiirinin beni nasıl etkilediğini fark ettim. Ertesi gün tekrar kütüphaneye gittim ve şiirin yazarı

hakkında bilgi almak istedim. Görevli, bu şiirin Şükrü Erbaş'a ait olduğunu söyledi. Şair yıllar önce burada tanınan bir isim olmuştu. O an, Şükrü Erbaş'ın kelimelerinin zamana meydan okuyan bir güç taşıdığını düşündüm. Şiir, sadece kâğıda dökülmüş satırlardan ibaret değildi. O, insanın hayatını ve zamanla olan ilişkisini sorgulatan bir iz bırakıyordu.

O günden sonra, her kütüphaneye gidişimde eski kitapların arasında bir şeyler bulmayı umdum. Ama hiçbir şey, o şiirin derin anlamı kadar beni etkilemedi. Şükrü Erbaş'ın şiiri, bana yaşamın kıymetini, zamanın ise bir yandan yük, bir yandan da ne kadar değerli olduğunu hatırlattı.

Münir Emre CENK

SIRADAKİ ODUNCU

Soğuk bir kış günüydü. Âdem küçük kulübesinden çıktı ve akşam için yakacak odun aramaya başladı. Yaklaşık bir saat sonra bir oduncu buldu, odunluğun artık tahtaları çürümüş, camları naylonla kapatılmıştı. Âdem korksa da girdi. İçeride yaşlı, aynı odunluk gibi çökmüş yalınlıktan suratı sarkan bir adam gördü. Yaşlı adam sordu:

—Ne istersin genç adam? Âdem cevapladı:

—Odun alacaktım.

Yaşlı adamın yüzü aniden buz kesti,

—Artık odun satmıyorum dedi. Âdem:

—Ama nasıl olur sen oduncu değil misin?

—Öyleydim, ama artık hiçbir şeyi olmayan yaşlı bir bunaktan fazlası değilim, dedi yaşlı adam. Âdem ne kadar ısrar ettiyse de bir türlü olmadı. Yaşlı adamı ikna edemedi. En sonunda sabrı dolan Âdem yaşlı adama:

—Peki neden odunculuğu bıraktın? diye sordu. Yaşlı adam:

—Çok mu bilmek istiyorsun? dedi. Âdem “Belki yaşlı adamın suyuna gidebilirim bana odun vermeyi kabul eder.” diye iç geçirip:

—Evet, dedi.

Yaşlı adam:

—Peki öyleyse dedi ve anlatmaya başladı.

—On sene önce olan büyük orman yangınına bilir misin genç adam? dedi yaşlı adam. Âdem: —Tabi nasıl unutulurum ki, o sene her yer cehennem gibiydi. Yaşlı adam devam etti,

—İşte o günden sadece birkaç gün öncesine dayanıyor bu hikâye, işte bu yüzden dikkatli dinle. O mahşer gününden birkaç gün önce yine bu dükkânda oturmuş gazetemi okurken içeri sarı bir hırka giyen, şapkalı, elleri cebinde bir adam girdi içeri. Sarı hırkalı adam kasaya yaklaştı ve bana havai fişek ve çıralar olup olmadığını sordu. O günlerde ödenmesi gereken odun paraları vardı, havai fişekleri ve çıraları adama sattım. Acı olay birkaç gün sonra gerçekleşti, yakındaki ormanda büyük bir yangın başlamış ve şehir merkezine kadar inmişti. Birçok insan mallarından ve hayatlarından olmuştu. Bu olayla ilgili bir araştırma başlatılmıştı ve araştırma sonucunda benim o sarı hırkalı adama satmış olduğum çıralar ve havai fişeklerden dolayı çıkmış olduğu belirlendi. Ben bunlardan habersiz dükkânımda otururken aniden kapıdan içeri polis ekipleri girdi ve beni oracıkta tutukladılar. Mahkemeye çıktım olayları anlattım ama yaşanan acılar hâkimin bile gözünü döndürmüştü ve beni hapse attılar. Sekiz sene kâbus gibi bir dönemden sonra asıl suçlu yakalandı ve benim masumiyetim kanıtlandı ama neye yarar? O yaşadığım acılardan, vicdan azabından artık gözüme uyku girmez oldu.

Yaşlı adam bir anlığına sustu ve üşümüş olacak ki sobayı yaktı. Tekrar oturunca gözleri dolmuş ve yanaklarında yaşların bıraktığı nemli izler halen belli oluyordu, sobayı da ağlamamak için bir bahane olarak kullanmış olmalı.

Sesi ağlamaklı ve kırık şekilde konuşmaya devam etti,

— İşte artık görüyorsun her şeyin başladığı yerde, her şeyin sonunu bekleyen yaşlı bir adamdan başka bir şey değilim, artık benden kimseye bir hayır gelmez. Sen iyi bir çocuğa benziyorsun adın neydi genç adam?

—Adım Âdem, diye cevapladı Âdem.

— Güzel isimmiş ilk insanın ismiyle bir adaşlık, kim koymuş ismini Âdem?

— Dedem koymuş.

—Hmmm, neden deden koymuş ismini, bir ailen yok muydu? Yoksa ailen mi dedene verdi bu görevi?

—Babam ben daha doğmadan önce ölmüş, annem ise beni doğururken doğumda ölmüş. O yüzden de dedem koymuş ismini.

—Anlıyorum başın sağ olsun evlat.

—Sağ olun efendim dedi Âdem. Yaşlı adam, Adem'e bir teklifte bulundu:

—Âdem gel sana bu işi öğreteyim ve benden sonraki oduncu artık sen ol. Âdem şaşırılmış ve sevinmiş, hemen büyük bir memnuniyetle kabul etti. Birkaç sene sonra yaşlı adam işten iyice elini eteğini çekti ve Âdem sıradaki oduncu olarak hayatını devam ettirdi.

Kıvanç GÜRGENÇ

MEKTUP /ÖYKÜ

Bir şiirin içinden geçtim etkinliği

Şair: Ataol BEHRAMOĞLU

Şiir: On Ayrılık Şiiri

İÇİMDEKİ ÇOCUK

Merhaba,

Yiten bir aşk, yiten bir çocukluk gibidir. İşte sen de o gün gittiğinde içimdeki çocuk da gitmişti. Her gün, her saat yüzünü gördüğüm sen, birkaç dakika önce kayıp gittin ellerimden. Şu an hiçbir şey hissedemiyorum. Ayrılığın, çaresizliğin ve artık "biz" olmadığının farkındalığının verdiği üzüntüyü bile hissetmedim. Bu soğuk kış gününde benden ayrıldığın o otogardayım. Yağmur yağıyor, fırtınalar kopuyordu. Aynı kalbimdeki gibi. Artık senden başka bir şey düşünemez oldum.

Kafamda sen, o güzel gözlerin, upuzun kızıl saçların, soğukta kırmızı elmaya dönen yanakların, fındık burnun, narin ve kibar sözlerin... Bunların yokluğu öldürmüştü içimdeki çocuğu. Artık neşeli çocuk yok gibi sanki. Yerini her şeye ağlayan, inatçı ve mızımızlanan bir çocuk aldı. Her gün seninle oturduğumuz banka gidiyorum. Oraya giderken anılarımız aklımda. Sanki içimdeki çocuğun o çok istediği oyuncak arabayı düşünmesi gibi düşünüyorum. Seni çok özleyorum. Hep de özleyeceğim. Seni hep, her zaman ve aynı yerde bekleyeceğim. İçimdeki çocukla birlikte...

Zeynep MEYDAN

ARAYIŞ

Gökyüzü bugün bir masal prensesi gibi süslenmişti. Dağın doruğundan esen hafif bir rüzgâr, yaprakları usulca titretiyor, güneşin ışıkları suyun yüzeyinde binlerce kıvılcım yaratıyordu. Ahmet, patikanın kenarında durdu ve derin bir nefes alarak etrafını seyretti. Bu manzara her zamanki gibi çarpıcıydı, ama o güzelliğe dalıp gitmek yerine zihnini meşgul eden düşüncelerinden kurtulamıyordu.

"Doğa aynı oyununu oynuyor." diye düşünerek kendi kendine gülümsemeye çalıştı. "Umudu gösterip bizi kandırıyor. Ama belki de biz, kandırılmaya ihtiyaç duyuyoruz." Bu düşünce onu hüznle karışık bir huzura sürükledi. Şehirdeki monoton hayattan uzaklaşmak için gelmişti buraya ama zihnindeki sürekli yankılanan sorular, peşini burada da bırakmamıştı.

Patikada ilerlerken karşısına çıkan her küçük detayı fark etmeye çalıştı: bir kelebeğin zarif kanat çırpışı, yosun kaplı kayaların üzerindeki minik su birikintileri... "Belki de yaşam, böyle küçük detaylarda gizlidir." dedi kendi kendine. Ama bu düşünce de uzun süre kalmadı zihninde, gözlerinin önüne bir anı geliverdi.

İki hafta önceydi. Ofiste, dünyanın tüm problemlerini sırtında taşır gibi hissettiği bir gündü. Masasının üzerindeki belgeler, bir dağ gibi büyüüp nefes alacak alan bırakmıyordu. O zaman da bu patikada yürümeyi hayal etmişti. Ama şimdi buradayken bile, orada yaşadığı tüm o duyguları yanında getirdiğini fark etti.

"Neden tam anlamıyla burada olamıyorum?" diye parladı, hafif bir öfkeyle. Patikadan ileride, eski bir ağaç kökü çıkmıştı. Durdu, elini köke dayayarak nefesini düzenledi. Düşüncelerini sakinleştirmenin bir yolunu arıyordu.

"Doğa bize hep bir umut sunuyor." dedi bu sefer kendi sesiyle. "Ama bu umut gerçekten bizim mi, yoksa sadece bir aldaniş mı?" Güzelliğin çelişkisi içinde ona şöyle diyordu: İnan, sadece bir an için bile olsa inan. Bu aldaniş, gerçekten kaçış yolu olabilir.

Ahmet, tekrar hareket etmeye başladı. Patika onu nereye götürüyorsa, oraya varmayı kafasına koymuştu. Bu yolculuğun bir sonuca ulaşması gerekmiyordu; sadece devam etmek yeterliydi. Oyun, belki de bu basit kuralda gizliydi.

Kudret Efe EKER

PİŞMANLIK

Sevgili,

Seni tanıdıkça seni daha çok seviyorum. Yeni doğan güneşin o kızıl tonlarındaki gün ışığı gibi hissettiriyor o tatlı gülüşün. Her gün sende saklı yeni bir şey keşfediyorum. Yüzüne bugün de yarın da birlikte olacağımızı bağırarak istiyorum. Çünkü renksiz dünyamdaki tek renk sensin. Hatta istersen karanlığım bile olabilirsin. Anılarımdaki tüm acılar tek tek solup gidecek yavaşça. Çünkü sen benim cennetimsin. O melek gözlerine bakınca istemsizce gülümsüyorum. Gülüşün sayesinde kutsanıyorum sanki.

İçinde düşüncelerimle birlikte kaybolduğum bu karanlık gecede ay, yakın gibi görünmeni sağlıyor. Tek ortak noktamız ay artık galiba... Korkuyorum, her şeyden. Unutmaktan, unutulmaktan, incinmekten, bitmesinden, başlayamamasından, sevmekten korkuyorum. Korkuyorum sevmekten. Korkuyorum kaybetmekten. Korkuyorum kavuşamamaktan. Korkuyorum korkularımın beni yönetmesinden... Korkuyorum sadece korkuyorum. Sensizlikten ve verdiği acıdan. Seni sevmekten korkuyorum. Seni seviyorum.

Seni sekizle bağdaştırmak istiyorum, sekizi sevdiğim için. Seni de sevmek istiyorum, eğer izin verirsen. Sekizi seviyorum, çünkü bana sonsuzluğu hatırlatıyor. Sonsuzluğu seviyorum çünkü sonsuza kadar yanında olmak istiyorum, tabi eğer mümkünse. Kalbimin senin gözlerindeki ışıklara kapılıp gitmesine izin vermek istiyorum. O ışıklara belki de hiçbir zaman ulaşamayacak olsam da.

Seni gördüğüm an dondum. Ve etrafımdaki her şey de benimle birlikte dondu. Sana baktığım zamanlar kendi kalbim bile gözlerimi kısılandı. Şimdiyse senin dönmen için yalvaran gitarımın sesi, umutsuzca savruluyor sensiz sokaklarda. Bir melodiyi çalarken parmaklarım üşüyor yokluğunda. Sensizliğimin sessiz sesini duyup gelmeni umuyorum sadece. Bir avuç umutla bekliyorum. Sokağın köşesinden ipeksi parlak saçlarının o hoş rengi görünür belki diye bekliyorum sabırsızlıkla. Bazı kelimelerin ikimizin küçük sırrı olarak kalmasını diliyorum, kim bilir böylece sana kolayca ulaşabilirim. Belki de yere veya zamana bağlı kalmak istemiyorum. Eskisi gibi olalım istiyorum. Ben bile kendime inanmazken sen bana inanabildin çünkü.

Bana hala inanıyor musun, bana hala inanabilmeye yeterli gücün var mı bilmiyorum ama ben bize inanabiliyorum, düzelebileceğimize. Sen inanıyor gibi görünmüyorsun bize. Sonsuza dek birlikte olacağımızı sandığın günü çoktan unuttun mu yoksa? Artık önceliklerinden biri değil miyim? Seninle ilgili her şeyi unutmamı benden nasıl beklersin? Sensizliğe dayanmayı kasımpatılarımız bile beceremiyorken bunu benden nasıl bekleyebiliyorsun? Asla söylememiş olmamızı dilediğim sözlerin arasında boğuluyorum. Keşke herkesin mutlu olduğu o eski günlere dönebilsek, bunu dilerdim. Artık klima ve saatin sesini bile duyabiliyorum. Meğer sesi varmış, sen gittiğinden beri duyulur oldu. Sen varken fark etmemiştim bile. Şimdi ise yoksun. Ve ben yağmurun altında ıslanarak ağlıyorum, hatıralar durgun zihnimde dolarken. Seninle tanışmakta bu kadar gecikmeseydim keşke. Ama yine de tanışabildiğimiz için özel hissediyorum kendimi. Bana seni tanıma şansını verdiğin için teşekkür ederim. Ama geride kaldı artık. Benden hiç tanışmamışız gibi davranmamı bekleyip gittin. Bir gün yolumuzun ayrıldığı o yol ayrımına geleceğimizi bile bile o yol ayrımına kadar birlikte olalım istemiştik. Ama sen her şeyi kendi kafanda bitirmişsin. Küsmek istiyorum, galiba. Küsmeliyim. Her güzel şeyin sonu vardır. Ama lütfen, bunu anlamamı sağlayan kişi sen olma. İstemesem de hatanı kabul etmeliyim. Sana yemin ederim ki, aklımı sürekli meşgul edeceğim. Beni unutmamamı ve bana geri dönmeye çalışmanı sağlayacağım. Yıpranmış yaralarımın izleri kaybolacak böylece.

Aslında şu ana kadar olduğunu sandığı her şey, onun komadayken gördüklerinden ibaretti. Komadayken onu kötü gördü, çünkü ona kızgındı. Sevgilisine kızmıştı. Onu gerçekten bırakıp gittiği için sevgilisine kızmıştı. Kendine lanetler okuyordu. Çünkü sevgilisi sadece saf bir şekilde seviyordu onu. İsteyerek terk etmemişti. O ise komadayken sevgilisini kötü biri olarak görmüştü. Kendinden nefret ediyordu bu yüzden. Kendimden nefret ediyordum bu yüzden. Ben, sen adındaki çiçeğe sarhoşum. Belki de bu yüzden dikmişimdir o çiçekleri. Sen gittiğinden beridir... Bir şiir yazdım sana, komadayken gördüklerimden sonra kötü hissettiğim zaman kendimi. Sensizlik beni içten içe yiyip bitiriyor çünkü.

"Aklımda takılı kalan plakta sözlerin, akan gözyaşlarımı sayarken dinlediğim,

Her geri sardığımda plağı, hatırlıyorum beni terk ettiğin karanlığı,

Elimizden geleni yapsak da kalbim kırılıyor içten içe,

Yalnız olsam da bekliyorum seni çaresizce,

Elimdeki sekiz çiçekle kapında, göğsümdeki derin boşlukla,

Umuyorum ki tekrar karşılaşacağız, beni unutma.

7 Temmuz, affedebilecek misin beni?

Zeynep BULDUK

BURHANIYE KUVÂ-YI MİLLİYE FEN LİSESİ

"YAZMAK YAŞAMI DEĞİŞTİRİR."

